Radmila Popovici-Paraschiv

a(l)ta

OPERA OMNIA
POEZIE CONTEMPORANĂ

TIPO MOLDOVA

Radmila Popovici-Paraschiv

a(l)ta

Colecția OPERA OMNIA
Poezie contemporană

Redactor: *Aurel Ştefanachi*
Coordonator serie: *Valeriu Stancu*
Coperta: *Cristian Almăşanu*

ISBN 978-606-676-087-4

© Tipo Moldova

Editura TipoMoldova este recunoscută academic de Consiliul Național al Cercetării Științifice pentru domeniile filologie (PN-II-ACRED-ED-2012-0285) și istorie și studii culturale (PN-II-ACRED-ED-2012-0355).

Iaşi, 2013

Editura ***Tipo Moldova***,
E-mail: office@tipomoldova.ro

www.tipomoldova.ro

Radmila Popovici-Paraschiv

a(l)ta

Colecția OPERA OMNIA
Poezie contemporană

TIPO MOLDOVA

Poezia algei gânditoare

„n-am rădăcini, muguri, frunze pe jos" (Autograf)

Poezia Radmilei Popovici-Paraschiv se dezlănțuie între două extreme, ca între două maluri: biograficul stors din eul poetic, picătură cu picătură, şi ruga-psalmodiere, dătătoare de ritm şi ritmuri. Portretul poetic, pe care şi-l încropeşte, apare încet, piesă cu piesă. Materialul cel mai de preț utilizat şi comun tuturor componentelor din textul său este metafora. Metafora reprezintă liantul, dar şi trecerea lină, în clar-obscur, de la elementele realității la cele tradițional poetice („unghiile mele", „genele mele" „inimile mele", „aripile mele"). Astfel, poezia sa, fixată sigur în metaforic, se situează în afara trendurilor, într-o zonă imună la „moduri" şi „mode". R P-P nu marchează realitatea prin intermediul datelor culturale, recurgând îndeosebi la variatele tipuri de intertextualitate, cum au făcut-o optzeciştii, nu construieşte tărâmuri mirifice sau, invers, nu sondează cotloanele sordide, domenii de care erau atraşi nouăzeciştii, nici nu e interesată fatalmente de universul minimalist, cu care s-a identificat poezia milenaristă. După câteva decenii de experiment şi vâltoare, poezia intră într-o

albie de acalmie relativă, de tatonări şi expectativă. Poezia R P-P a absorbit câte ceva din toate, ea însăşi însemnând o manieră mai simplă, cvasi-populară de a înțelege şi a exprima poezia. Nu în zadar, R P-P este cunoscută şi ca autoare de texte pentru muzică.

Pe lângă neliniştile trupului şi sufletului este invocată, în acord cu tradiția poeziei române, „lupta cu cuvintele": „Cheia spre cuvânt a ruginit" (Nonsens). Poeta nu împinge această emulație până la rosturile negative ale termenului, pe urmele lui Nichita Stănescu, dar unele reminiscențe stănesciene nu pot fi evitate (Nelacrima, Necolind). Cu excepția poemelor abordând un realism biografist, poeta cultivă diafanul, spațiul idealității (de multe ori periclitate), utilizează o semantică clară, iar experimentul se reduce în fond la jocuri de ordin formal, impresiv; atunci când se instalează în realitate, face apel la idei sau vocabule mai îndrăznețe.

Însemnele contingentului sunt transpuse discret, în aluzii autocenzurate: „Timpul lipsit de savoare şi iz", „Ah, acest loc de total abandon" (Cocon). Pentru R P-P, poezia e un material al fragilității, al grației. Asperitățile îşi fac loc doar pentru a purta un dialog, întrerupt şi reluat mereu, cu celălalt, opusul, alteritatea ca instanță a invocației, căreia eroul liric i se adresează instantaneu, dar mai ales i se confesează („Te-ai întrebat de ce scriu poezie?" – Solo).

Poeta dovedeşte propensiune pentru diverse transfigurări: „nu ştie că am fost şi eu în altă viață/ un câine

bun şi prost cu coada săltăreață" (-50%), scriind într-un limbaj al ludicului amar. Feminitatea rănită sau sentimentul acut al morții o determină să ia diverse înfățișări (*personaje*): de la imaginile panteiste apărând sub forma de copac verde, algă sau amoebă până la măştile disoluției. De multe ori printre versurile de o solaritate abstractă se furişează *mors atrociter*, ca procedeu de emfazare a intensității trăirii, a clipei cele repezi: „Mă simt muşcătura din mărul văratic/ un vierme îmi cântă în păr, de dormit" (Nelacrima); „parcurgând printre vieți pân′ la faza de peşte/ după care o algă devin" (Algă).

Oglinda, ca recuzită inalienabilă a feminității, o surprinde pe femeia „demachiată" în procesul ei de aflare pe pământ. În oglindă nu se văd decât semnele trecerii timpului: „Cu degetele rujul mi-l întind/ făcându-i loc avidului sărut (…) înțelegând prea bine că nici nu-s/ atinsă, dar mi-i creştetul cărunt" (Demachiată). Oglinda îi oferă ocazia unor jocuri cu vârsta, cu existența perisabilă, căci obiectul are numeroase disponibilități: de la o simplă reflectare până la portal spre intangibilele lumi paralele.

Sentimentul morții implacabile îi prilejuieşte versuri meditative. Bunăoară, tema crepusculului şi cea a creației se îngemănează într-o descendență Eminescu-Vieru. „Doamne, Te rog, fă ca-n ultima zi/ tot cântecul mierlei să-l pot auzi" (Închinare); „Tu, moarte, ce vrei?" (Testament); „că vreau să am fiu/ să mai fiu…/ Ma-a-a-mă-ă-ă!" (Ieri-toamnă).

Mai multe genuri de creație apar în versuri de o limpezime dureroasă, ca cercurile Infernului. Gorunul creator

de moarte al lui Blaga: „în burta mea salcâmul de luni îşi sapă groapă" (Tărâm feminin). Chinurile facerii: „Apele-mi curg istovite…/ Timpule, nasc prematur!" (Travaliu).

Două sunt trăsăturile dominant-paradoxale în jurul cărora se coagulează portretul femeii: feminitatea răsfrântă, sinonimă senzualităţii, şi feminitatea plină de hotărâre. Femeia „cu dreptul/dezgolit până la jartieră" (tRECEre), pe lângă care un intrus de paznic „şters" trece, zâmbind complice şi „sânii ascunşi mi-i admiră/ cu jind" (Lecţia zilei). Sau personajul în altă ipostază: „mă antrenez până-n carne pe os/ pentru proiectul de clarvăzător" (Miraj); „râvnesc s-ajung la culme fără sfoară" (Te văd).

Realitatea frustă până la autenticitate nu este neglijată („scrisul nu mai este numai vis" – Solo), dar ea îşi face apariţia mai ales ca saga: familia părinţilor sau propria familie întemeiată. Poezia devine amintirea („ce triste amintiri!" – 50%) despuiată a unor situaţii terne trăite sau a unor dialoguri percutante. De multe ori poezia amintirii capătă resortul unui apocalips molcom prin simpla notare a trecerii timpului. Aici speranţa, tacită sau vociferată, a autoarei e încrederea nețărmurită că poezia poate readuce timpul înapoi, printr-un detaliu reîntregit sau prin încărcarea scriiturii cu energie trăită aievea. „Cărările noastre prind umbra în crâng/ urzica şi-acum pe picioare o simt…/ atât de mult, frate, aş vrea să mai strâng/ mânuţa murdară crăpată de vânt!" (Un vals); „aduceri-aminte se vor strecura/ şi-n chip de şuviţe vor curge pe tâmplă" (Ultimul copil). Prin titlurile negative nichitastănesciene, eul

auctorial conştientizează dramatic imposibilitatea întoarcerii în trecut, augmentând astfel starea de regret.

Într-un curs al rotației urmează cununia, naşterea, botezul. Poezia se circumscrie, pe anumite segmente, unui album familial, în care, odată cu anii, vor fi notate şi alte evenimente. Autoarea transcrie în paste când moi, când aspre cărările spațiului şi grupului intime. *Lacustă*, de exemplu, deconspiră bucolicul matern, în care „ca o Joiana din zori şi până-n seară" se produce mişcarea eternă a ciclurilor naturale, din care facem parte toți.

Versificația predominantă e cea clasică. Versurile îmbibate cu patos creează un soi de incompatibilitate între melodia uniformă pe care o induce şi problematica zilei, cu ritmul ei sincopat şi plin de imprevizibil.

Verslibrismul este şi el practicat cu dezinvoltură. Fraza devine mai permeabilă efluviilor descătuşate ale energiei. Elementele întâmplătoare, inevitabile într-o poezie cu formele rigide, dispar făcând loc unui zbor cu aripile desfăcute.

Cele mai reuşite poezii, scrise în acest regim al unei libertăți mai mari a expresiei, imaginează ținuturi fabuloase, mobilate romantic, în interiorul cărora se furişează şarpele biblic (De leagăn, Sacrificiu). Uneori aceste spații rupte dintr-o „irealitate imediată" sunt universuri întoarse pe dos, ca în clipul *Back to innocence* (Ieri-toamna). „Când mulți aleargă după noi senzații/ eu caut printre ei opusul culmii" (Punct negru).

Dacă în *Mi-s*, volumul de debut din care am citat, poeta tinde mai degrabă să se privească introspectiv, cu sau fără fundal, în cel de al doilea, *EvAdam*, tema femeii cu simțurile la vedere rămâne, la care se adaugă tema cuplului. EvAdam reprezintă o variantă a lui *Călin (file de poveste)*, abordat în luminile şi umbrele estompate ale modernității. Femeia însăşi apare în dublă ipostază, cuplu de Ianus bifrons („În pieptul meu doi iepuri plâng" – Auzi-i!): Femeia de zi şi Femeia de noapte. În cele două poeme, care deschid ciclurile din carte, asistăm la o confruntare între două ipostaze ale aceleiaşi entități: costumul cu două culori al arlechinului. Femeia este albul şi negrul, contrastele pe care le stăpâneşte şi dintr-a căror dominație vrea să se smulgă. Limbajul e între suav şi uşor violent. Răzbat reflexele metalice ale unui expresionism cu viziuni şi elanuri cosmice: „Să zbori atunci când o să crape cerul/ şi-un Soare nou din el o vrea să iasă/ ca să te ceară, tandru, de mireasă/ umplând de gelozie şi misterul" (Cer (blestem suav)). Vom regăsi şi aici casa amintirilor („Mai ții minte/ țestoasa cu gropițe" – J'adore), vestigiile panteiste şi animiste („să rămân în starea algei simple" – EvAdam), jocul formalist al grafismelor şi trăirea în literatură („Uite!/ Mâncarea de la şapte e pe masă!// Revin la cartea de pe noptieră – acelaşi text dar altfel se citeşte…" – Auzi-i).

Poemele din ciclul inedit, *Cântecul mierii*, comunică plenar cu volumele publicate, dar autoarea şi aici încearcă să aducă nota distinctă. Dintr-o polemică, uneori sfâşietoare cu sine însăşi, purtată in extremis, eul creator îşi îndreaptă atenția, mai insistent, spre alteritatea cu care se confundă.

Avem alteritate chiar şi acolo unde, în volumele precedente, era unicitate („Mi-s femeie” – Mi-s). „Mi-s tuul/ care mă respiră” (Mi-s tu). Nu e o arie absolut nouă în poezia R. P-P, care întreține în permanență un dialog viu, e o tentativă de a se înfățișa altfel (A(l)ta) în aceeaşi dezgolire a interiorului indeterminat şi răvăşit.

Grigore Chiper

Mi-s

(2008)

ÎNCHINARE

Doamne, Te rog, azi mai mult decât ieri –
blochează-mi cărările spre nicăieri!

Doamne, Te rog, dă alt ceas pe Pământ
să nu mai pronunț „vreodată”, „nicicând”...

Doamne, Te rog, inventează un joc
să-mi poarte călcâiul ce bate pe loc!

Doamne, Te rog, să mă iei să m-arunci
în para iubirii aflate atunci…

Doamne, Te rog, când de piept mă apuci –
copiii, oricum, de mânuță să-mi duci!

Doamne, Te rog, numai Tu nu mă minți –
acolo… m-aşteaptă aceiaşi părinți?

Doamne, Te rog, fă ca-n ultima zi
tot cântecul mierlei să-l pot auzi!

AUTOBIOGRAFIE

Inimile mele –
pătrimi de cuvinte
se bat cu o umbră hoinară, pe rând...

Aripile mele –
doi crini pe morminte
ecoul țărânei bocite cuprind...

Lacrimile mele –
mici cuburi de zahăr
înoată în ceaiul băut de-un bolnav

Unghiile mele
crescute, le apăr
de tot ce-ar putea să le pară suav

Rănile mele
sunt cuiburi uitate

Genele mele –

de orbi secerate

Tălpile mele –
cărări neumblate

Zilele mele –
numerotate

MI-S

Mi-s luntre
pe apă de gânduri plutesc –
nu-s unsă, străpunsă, încet putrezesc...

Mi-s grotă
din țurțuri îmi picură ser –
şuvițe durabile pentru reper

Mi-s urmă
stelară călcată de tot
mă sapă, mă ară un timp idiot...

Femeie mi-s!

Cine m-a vrut
disperat
să zacă în mine să...

Mi-s de păcat

CA UN MELC

Părăsind cochilia uitării
mă târăsc ca un melc rătăcit
printre pietrele mute-ale mării
de ființe cu simțul răcit

Ochii mei, puncte mici, ațintite
înspre valea trecutului orb
varsă râuri de sare lipsite –
să le-o-ntorc, oceane absorb

De fantome cu gânduri ascunse
mă feresc ca de durii corali
mi-s celulele cărnii străpunse
de-ai trădărilor spini infernali

Îmi trec anii, dar vreau cochilia
să-mi păzească şăgalnicul „sunt”
ca s-ascult uneori ciocârlia...

(Locul meu – cât un bob de mărunt)

CHEIA

Cheia spre cuvânt a ruginit
şobolani au ros mărunt intrarea
sensul stă în aer răstignit
lacrima divide apa, sarea...

Totul s-a-ntâmplat precum mi-a spus
tata, când turnam în vase ceara:
„Răsăritul are un apus –
toamna îşi urmează, calmă, vara..."

Coşul cu sfioase întrebări
lângă patul lat de trei persoane
tace îngâmfat de-alaltăieri
urmărind privirile profane

Unde este cheia? îl întreb –
el se-nfoaie, camera inundă
se preface-n linie cu gheb
cade pe lungimea mea de undă

Ca de fulger vine un răspuns:
„Caut-o pe unde crezi că nu e!”
Aoleu! ce tare m-a împuns
sensul a surâs bătut în cuie

SOLO

Asculți vreodată frica de-a nu spune
atunci când te desparți pe veci de-o zi?

Un pas aici, alt pas e pus să sune
în grabă încercând a te trezi
pe-un drum pe care doar ologul ştie
din timp să-şi programeze pasul „trei”...

Te-ai întrebat de ce scriu poezie?
Ai căutat vreun semn în ochii mei?

În degete apasă oceanul…
Vor năpusti cascade peste voi
de verbe care nu-şi permit elanul –
poate măcar o dată spune-voi
s-audă frica asta blestemată
că scrisul nu mai este numai vis!

În haina cea de m(â)ine îmbrăcată
o altă uşă, uite, s-a deschis!

DEMACHIATĂ

Cu geana părăsită de rimel
oglinda o îndrept spre cristalin
să caute proiecția din el
atunci când varsă ochiul arhiplin
li se va spune-n glumă celor mici
c-a fost odată cineva ciudat
cu umbra imprimată chiar aici!
(Pentru că mâine, poate, nu i-i dat...)

Cu degetele rujul mi-l întind
făcându-i loc avidului sărut
de frica pasiunilor în gând
cotrobăiesc, să ştiu când am părut
firească de la talpă la apus
îmi pipăi întâmplarea care sunt
înțelegând prea bine că nici nu-s
atinsă, dar mi-i creştetul cărunt

PUNCT NEGRU

Când mulți aleargă după noi senzații –
eu caut printre ei opusul culmii
şi în potopul palid de vibrații
mă las strivită de călcâiul lumii

De ce atâta grabă, când cocorii
nici n-au gustat din țipătul sosirii?
Iar noi cu bâta alungăm toți norii
să nu ne plouă casele mâhnirii...

Sau timpul şi-a pierdut cumva măsura
înnebunit de-atâta îmbulzeală
şi curge-accelerând în crăpătura
„progresului" creat de amețeală?

***
Doar eu, amoebă, mai visez conturul
în care să-mi ascund nimicnicia
tot răsucindu-mi transparența-n jurul
aceluiaşi punct negru – veşnicia.

COCON

Punctul aproape e pus la sfârşit –
pot să-l țintesc până vine un tic
fix pe o zdreanță de gând răvăşit
fără să-mi dea cel mai vag pronostic

Timpul lipsit de savoare şi iz
tot mai subțire e, fir de cocon –
mâine pe el o să-mi pună acciz
altcineva – nici Ivan, nici Ion...

Să mă pricep, vierme prost şi mărunt
că voi rămâne în fine afon
prizonier al coconului ciunt?

Ah, acest loc de total abandon!

NELACRIMA

Clipeşte şi află ce-i clipa – momentul
din care capacul se pune la loc
să umple cu aburul tânăr absentul
apoi condensatul să fiarbă pe foc

***

Mă rog de o frunză să-mi dea din verdeață
când soarele-mi arde venirea aici
sunt doar pe o clipă cusută cu ață
de ploaie, cu acul din gheb de arici

Mă simt muşcătura din mărul văratic
un vierme îmi cântă în păr, de dormit
şi poate albastrul vibrând pe jăratic
ce-n sine absoarbe un nou asfințit

Destinsă, acum mă supun picăturii
să verse un vers în acest Univers
e bubă de clipe pe-ntreg cerul gurii!

Ne-nghite o moarte agilă din mers...

BALADA CLIPEI

Mă paşte golul cel de minte
îmi arde câte-un bici în gând
şi mă tot mână înainte
din nu ştiu unde-n nu ştiu când

Apoi mă-ncuie-n stâna nopții
mi-aruncă doar un smoc de vis
îmi suge vlaga-n fața porții
şi mă împinge în abis

Eu cad, ochind deşertăciunea
scăpând de stână şi cioban
tălanca-mi cântă rugăciunea
neisprăvitului orfan

Ce are golul cel de minte
un jalnic vis încătuşat
bocitul fără de cuvinte
şi clipa-n care a zburat

ALGĂ

Pe cărarea de zile bătută cu cizma
am simțit în mişcare un semn curios
într-atât, cât să-mi intre în talpă carisma
mi-a şoptit doar că drumul nu e de prisos

Îmi golisem auzul, să-l umple izvorul –
personaj îndrăgit dintr-un cântec mai vechi
şi veni deodată furtuna cu norul
unduiri ajungeau până peste urechi

Fără vechiul obraz, fără umeri fireşte
urmăresc acest flux al trezirii divin
parcurgând printre vieți pân' la faza de peşte
după care o algă cuminte devin

Şi hrănesc vietatea supremă cu mine
va rămâne celula primară, iar voi
să transmiteți pământului – ziua ce vine
este prima din ciclul de până apoi

ACCÉNTE

Spui că mersul la vale îți este lezat
că agenda-i de anțărț şi-n ea luptă leii
iar în vise de mițe se trag tontălăii...
Pun accentul pe á –
te-ai epuizát!

Cauți nasturi ştiind că-n sertar i-ai lăsat
te încalți în ciorapi de culori diferite
orice sunet te face să-ți ieşi din sărite...
Pun accent iar pe á –
acum eşti stresát!

Vrei să fii o omidă pe cracul de dud
sau o piatră uitată de statica stare
îmi promiți până miercuri o stea căzătoare...
Mut accentul pe ú –
arăți cam zălúd!

Mături umbrele, vorba ți-o speli uneori
laşi hârtiile-n ordine neordinară
coşi toți nasturii, piepteni chelia solară...
Pun accentul pe ó –
mai ai până móri!

NUMĂRĂTOARE

Încă o zi fără una
sau cu...

Ce mai stai? Ia-o
de mânecă du-o
zvârle-o în baie
spal-o cu paie
trece-o prin tine
chinuie-o bine
până să plece
dă-i apă rece

Smulge-i trei fire
albe de ploaie
pielea subțire
ia şi-i jupoaie
tot ce mai are
gust şi culoare

vântul, parfumul
ceața şi scrumul
umbra gheboasă
totuşi i-o lasă

Până la noapte
vin dă-i, sau lapte
mâna i-o ține
strânge-o-ntre vine
fă-i o copilă
plânge-i de milă
nu-i zi să plece –
singură trece:

Unu-spre-zece
şi numai zece
nouă, opt, şapte –
spune-le toate!

Nimeni nu poate
să le oprească
ori să le crească...

Haide, iubeşte-o
încă trăieşte-o –
te vei trezi
cu altă zi

Încă o zi...

LECȚIA ZILEI

Şcoala rămâne în spate, cioroii
gingaş ciupesc „car” în loc de sărut...
Lecția unu – „Urmările ploii”
pasul meu mut mai departe îl mut

Pentru decembrie casa-i fierbinte
hainele roşii de mult zac în coş
mostre de toamnă sub încălțăminte
nu mă privesc nici în semn de reproş

Ştiu c-or să vadă în drum către slujbă
alte gunoişti aiurea mocnind
paznicul şters îmi zâmbeşte cu *drujbă*
sânii ascunşi mi-i admiră cu jind

Lecția doi este „Ne-ntârzierea”
doar că ajungem din nou repetenți...
Ne dojeneşte stomacul şi fierea
calificându-ne: „Veşnic absenți!”

Scot la tipar tot ce are vreo rimă –
astfel începe şi lecția trei
pare să fie atât de sublimă!

(Azi mă citesc prin aceşti ochi ai tăi. Crede ce vrei.)

7:07

Ai ținut vreodată o pasăre-n mână?

Dimineață striga...
Să fi fost coțofană?
Presupunem că visul trezirii e scurt
şi în somn, cum percepția este profană
ar putea să comită din spațiu un furt

Avea penele roşii şi aripa fină –
eu eram fotografă a păsării, dar
blițul prost producea o prea albă lumină
şi mişcările ei desenau în zadar

I-am făcut şi o poză, simțindu-mă demnă –
doar destinu-mi aduse o pasăre-a mea
cu ciupirea ei largă şi parcă solemnă
îmi vorbea despre artă, râdea şi glumea...

O vedeam şi copil, şi pedeapsă, şi muză
mă-ngrozeam s-o împart cu alți ochi, alte mâini –
era inima mea într-o stare confuză
s-a trezit că-i acasă şi printre străini

UN VALS

Pe fruntea ta cântecul ninge firesc –
e proaspăt brăzdată ca un portativ
iar notele-fulgi în priviri se topesc...
Am starea acea cu efect sedativ!

Cărările noastre prind umbra în crâng
urzica şi-acum pe picioare o simt...
Atât de mult, frate, aş vrea să-ți mai strâng
mânuța murdară crăpată de vânt!

Ne țin pe o undă aceleaşi tăceri –
te roade stomacul, mă doare un sân...
Ții minte cum tata spunea parcă ieri
că-i place să doarmă afară în fân?

Copiii ni-s astăzi alături de el
se bat şi se ceartă exact ca şi noi
oricum, animatele sunt de alt fel –
Ce jocuri trăsnite scorneam amândoi!

Ai vrut să pui mâna pe acordeon
să-nveți lângă mine „O, mamă...”, dar eu
am spus, într-o doară, că tu eşti afon
iar noaptea te-aud fredonând şi mi-e greu

Se duce, alb, părul uitând fruntea ta
e plină de note ce fug fluierând...
Să vii, dacă vrei, să te-nvăț a cânta
un vals şi „O, mamă...” te-aşteaptă, de când...

NECOLIND

Luciu de polei la noi în frigider
de Crăciun piftie nu am pregătit
casa noastră pare un atelier
Moşul obosit nu vine neplătit

Negru-alb TV-ul doar cu un program
îi arată fiicei iar un „Spărgător"
şobolani colindă şuierând sub geam
noi visăm căldura altui dormitor

Nu mai ştim s-aprindem seara lumânări
vâsc la uşi nu punem, pom n-am cumpărat
ruşinați de lacrimi, le scăpăm prin nări
să rămână coşul pieptului curat

Dar apocaliptic acceptăm cuminți
mâinile crispate zac la subsuori
încuiem cuvântul sacru după dinți –
nu cumva să cânte iar de sărbători

— Mamă, vreau mâncare, ce tot scrii atât?
— Ah, de-ai şti, iubito, câte am să spun!
— Mamă, când va ninge? Mamă, mi-e urâ-â-ât!
— Nu se ştie, dragă, poate de Crăciun...

MIRAJ

Plec undeva...
Vreau un ochi să găsesc
între ai mei să-l aşez, ca să fiu
mostra lucidă din neam nelumesc –
superexpertă pe fond străveziu

Planul ce coace în umbletul meu
are un colț de proverb înțelept
scris pe papirus de tânărul zeu
care îmi ține oricând văzul drept

Ra-mi unge drumul c-un luciu seros –
antic remediu activ protector –
mă antrenez până-n carne pe os
pentru proiectul de clarvăzător

Palmele-ntorc, paralel, spre pământ
aburul plat mă înalță uşor
simt dintr-odată un nou legământ

Câtă lumină! Cu ea mă-nfăşor...

Ochiul!
Îl am, dar mă face să plâng –
nu e nimic, numai praf planetar!
Sper să revin către văzul nătâng...

(Ra nu mi-a spus că există un „dar”)

NOR

Minutarul cu secunde
în timpane îmi pătrunde
şi mă cheamă peste timp

Imponderabilitate
în arteră mi se zbate
cel mai vânturatic ghimp

Se desface în petale
galbenul luminii tale
asfinţind în pielea mea

Şi mă duce, picătură
înghețată, pe o gură
de cometă alb-de-nea

Să mă cearnă peste lume
fără vârstă, chip şi nume –
dependentă de un nor

Pentru a-mi plăti căderea
dăruindu-mi învierea...

Ia-mă!

Du-mă!

Fă-mă!

or...

TE VĂD

Alerg...
Spirale-trepte-mi sar în cale
râvnesc s-ajung la culme fără sfoară
arunc din zdrențe, brâuri şi din poale
sărut şi plâns necopt în miez de vară
te smulg cu rădăcini să am o floare
în noapte când cometele dansează
şi cad ca un Icar de prea mult soare
în praful cu miros de UV rază

***

Mă văd în zori
pe-un mal abrupt de viață
îmi oglindesc albirea în tăcere
tu dormi profund –
ți-arunc un vis în față
mă țin de el c-o ultimă putere
uitând că am lăsat în urmă sfere
ca să te-ating c-o singură suflare!

Pentru sclipirea clipei în cădere
am străbătut cărări neiertătoare...

OW

De mintea-mi pierd şi-atunci când urc pe tocuri –
pe turn mă va lăsa neapărat!
Ei bine, tu rezervă două locuri
iar eu învăț ce ține de „zburat”

Adun bănuți să-mi iau un OW Ticket
o rochie din iarbă vie-mi cos
mi-anin un clopoțel să facă clinchet
când printre nori o să m-arunc în jos

Îmi pun în tolba verde ochelarii
căci se anunță-un fulger orbitor
cum nu s-a mai văzut de când primarii
au scos din piatră focul salvator

Iar dacă eşti uituc, notează clipa
când dintr-o vorbă pene au crescut
ca să-mi desfac în evantai aripa
pe turnul cel de noi necunoscut

SEMNATĂ

Agață-mă de-un semn de întrebare
întors de-afirmative!

Subliniază-mă ca pe-o eroare
din frazele pasive!

Mă prinde între virguli
pe piese, câte una...

Mă strigă-n exclamare
să fugă şi minciuna!

Apoi mă răstigneşte
pe-un plus de fericire!

Mă smulge cu un minus
de rău şi nesimțire!

Mă înfăşoară-n calde
şi strânse paranteze...

Şi mă închide, plină, în file
să-mi păstreze
tot sensul
o anonimă carte
nescrisă într-o noapte
semnată pentru moarte

Mă bea, cafea cu lapte...

TANGOU

Tangou ți-am dăruit, fragil şi static
atâta timp purtându-l înghețat!

Ce ritm tulburător şi enigmatic
pe strune de auz am incrustat!

Ce sacră armonie mă încearcă
în noaptea adormită, de mai scriu...

Ce limpede lumina e, de parcă
eşti înger! Hai, acum, mă ia de brâu!

S-avem un dans măcar o dată-n viață –
mă strânge, mă apleacă şi pe veci

Subție-mă, întinde, fir de ață –
tu ac fiind, prin tine să mă treci!

***

Dansez şi scriu în vis, cinci dimineață –
abia mă țin de brațul tău, dispari...

Zăresc prin geam rotindu-se în ceață
o umbră şi-un tangou de zile mari:

Tam tam ta-ra, ta-ri-ra
ra-ru-ram, tam ta-ra...

DO RE

Cheia sol cu note, şapte
clape de pian şi-o mână
se vor întâlni la noapte
la un loc, ca să rămână
peste vremuri melodia
într-un stil necunoscut
impunându-şi aritmia
inimilor fără scut

***

M-am trezit în subterană
cu o cheie-n sân înfiptă –
serul picură din rană
îmi trag aerul pe criptă
rătăcită în arhive
dincolo de morți şi vii
exclamând apelative
caut drum spre colivii

Pasăre cu gât de şarpe
să descui mă tot aşteaptă
vocea ei cât nouă harpe
de pe cea mai naltă treaptă
va atinge doar o dată
struna care ne-a adus
într-o lume supărată
două note de apus:
Do-Re
dor e

TU-MULT

Tu-
ristul dealurilor mele cu lilieci în mărăcini –
găseşte-o apă să te spele de oboseala altor mâini!

Tu-
tore-al drumurilor mele cu-n semafor defect rămas –
marchează-n față verzi inele să mă cuprindă în impas!

Tu-
lipa înfloririi mele iernatice fără miros –
adaugă-mi vreo trei proptele şi întrupează-mă pe os!

Tu-
peul gesturilor mele împiedicate şi nătângi –
calmează flacăra din piele când alunițele mi-atingi!

Tu-
multul micşorimii mele cu aer de apocalips –
trăieşte-mă în paralele, meridian ascuns în ghips!

eu-
foria umbrei tale din talpă joacă pe ascuns
zidindu-şi pietrele fatale în crăpături de nepătruns...

Tu –
eu

DE PE UN RAFT

Mai mult ca ieri, dar poate ca şi mâine...
Repet pe cineva – acelaşi „da”!

Mai înnebunitor decât oricine
cenuşa mea sterilă o voi da
dar nu pe vânt...

Un fulg născut de mine
din unicul ovul rămas fertil
îți dăruiesc, cristalul cât mai ține
perfectul, preacuratul meu copil!

Tu nu te aşteptai... Prea greu examen
pe raftul zilei sare-ntr-un picior
dar viața le îmbină fără seamăn
în spațiul puțin încăpător!

Aş vrea să-mi spui de frica de iubire –
acum voi căuta un leac în gând...
De ce te ghemuieşti în amorțire

când fulgul meu s-atinge de pământ?

De ce te-ar speria a lui splendoare –
prea scurtă, ca să lase vreun cuvânt
pe foaia zilei care numai doare
prin carne şi prin sânge înotând?

***

Strâng pumnii, iarna râmelor mă cerne
pământul meu se face tot mai mic
dar poartă în fisuri averi eterne...

Să nu le vinzi, te rog, pentru nimic!

TORT

În fiece an când aştept ziua ta
îmi leg, supărată, un lotus de gât
şi fără de glas iar învăț a cânta
acel „Happy Birthday” ce-mi sună urât...

O ojă uscată dizolv de un ceas
şi vărs acetonă pe masa de nuc –
din mii de probleme acum mi-au rămas
doar câteva până în peşteri mă duc...

Ghiceşte cât costă o carte să-mi scot?
Mi-au zis de vreo două-trei mii de dolari!
Voi scrie pe net, sprijinită în cot –
să-şi lase hârtii pentru versuri mai mari!

Nimic nu gătesc când e vară şi cald
nici tort – obiceiul acesta prostesc!
Mi-e lânced de dulce şi vreau să mă scald
în bălți când şi nuferii albi se bâhlesc...

Nici rochia bej nu am chef s-o îmbrac –
mi-e strâmtă exact ca atunci la botez!
Să ştii că m-asemăn prea des cu un rac –
atât de greoaie, pe toți enervez!

De fapt, mă-ntrebasei doar: „Cum o mai duci?”
dar eu îți înşir perle negre pe fir –
e ziua când iar de băut te apuci...

Vai, cât de uscat e acest trandafir!

CE BĂRBAT!

Să nu plângi că m-am dus –
nu ți-am spus?
Sunt o urmă, o umbră şi-atât!

Cu un vârf de cuțit mă ocheşti
mă învârți şi mă minți, să te simți
împăcat Împărat...

Ce bărbat!

Zice „da" ca pe „nu"–
numai tu – ochi de „drac"
pas de rac – unu, doi...

Ne-apucăm de-un colac amândoi
ne salvăm de înec –
tu şi eu
fără soți, fără duh, Dumnezeu
ne-a dospit, plămădit, întâlnit
pe o muchie, vai! de cuțit

mă ținteşti, mă învârți şi mă minți
să te simți Împărat împăcat...

Ce bărbat!

Dacă tot eşti creat să învingi –
haide, taie, te rog
să nu plângi!

CE FEMEIE!

Mă las de haina-şarpe
cum spui, când sunt femeie
şi mai uşoară sar pe
un nor să-mi fie speie
Îmi lepăd blana neagră
cu farmec de pisică
şi aerul mi-l trag ră-
sucindu-mă de frică
de pietre ce m-aşteaptă
în mâini cu unghii roase
țâşnesc pe-o cale dreaptă
pierd carnea de pe oase
şi nu mai ştiu ce-s: şarpe
felină ori femeie?
Strecor un strop amar pe
o ultimă idee
îmi murmură că miaun
şi sâsâi...

Da-s femeie!

BRRRH!

Gustar focalizat pe măr sălbatic
de pat neprihănit mă pironeşti
în cadru autumnal şi matematic
marcând cu bronz zburdalnice poveşti
întipăreşti pe pielea vârstei mele
nuanțe de emoții arămii
mi-s verbele-vertebrele inele –
iar toamna fotograf şi naşă mi-i...

„Zâmbeşte fără scop şi linguşire!”
îmi zice, parcă-aş şti să fiu model
când brațul e în pat cu al meu mire
artera mi se-ntinde către el...

Dar... brrrh!
Ce flash oribil mă transformă
în poza zilei prinsă în chenar!
Doar arta de-a iubi nu are normă...

Lăsați-mă să trec peste hotar!

ÎMPLINITĂ

Miros de ceară, pâine şi țărână
în patul împlinitei noastre nunți
un fir înnoadă mână de-altă mână
să fure darul naşilor cărunți...

Ni-s vornicei castanii grei de floare
când trecem pe sub ei, revarsă praf
de aur, să avem inelul mare
pentru pletosul vânt ce-i fotograf
la nunta cea mai ieftină din lume
cântată doar de mirele uituc
ce nu-şi cunoaşte numele anume

Iubite, dă-mi amarul şi mă duc!

TRAVALIU

Apele-mi curg, istovite...
Timpule, nasc prematur!

Poalele-mi saltă, smerite
inimii pun abajur
sorb un fluid anestezic –
gust de pământ amăriu –
ochii se fac tot mai grei, zic:
„Ține-mă, Maică, de brâu!”

***

Zbârnâie ceasul –
e ora albei şi mutei treziri
văd deoparte tumora
ruptă de calde-amintiri...

Sorb cu urechea un sunet –
suflul copilului drag...

Pieptul e dobă de tunet
sânii îmi crapă de cheag!

Bună, Speranța mea mica –
vai, cât de fragedă-mi eşti!
Eu sunt bolnava mămică –
umple-mă, să mă trăieşti!

Cheamă-ți şi tatăl, Amorul —
să ne cuprindem tustrei!
Doctore Timp, ia-ți toporul!
Nu vezi? Eu sunt cu ai mei...

TREI PICĂTURI

Să zic nu vreau – nu pot!
În vis îmi vine un musafir cu bufniță...

Mi-am zis: „M-arunc în balta şerpilor mai bine
decât să stau în rând la Paradis!
Să ard, să dau ce are sens în mine
lăsând un semn la pagina «Abis»” –
e firul meu de dor încins de tine...

Tu n-ai căzut! Nu ştii să mori din zbor
nici n-ai urlat cu sângele-ntre vine
lăsându-ți pruncul negrului cocor!

Şi nu-ți ascunde lacrima, pe bune –
eu nu te cred bărbat... al meu... copil...
Răsari de pe sub valuri şi îmi spune
despre oricare gând, cât de umil!
Îl voi amesteca cu puf de cioară –
prietenă mai veche de a mea
de-o sută douăzeci de ani fecioară

cu penele lucioase ca de stea –
o să îl dau în clocot până-n ziuă
tinctura de neom va fi şi-a ta –
îți torni trei picături de zbor în piuă
şi le atingi cu vârful limbii...

Da! E important să nu omit esența –
de nu-nțelegi cuvântul meu lichid
îndată încifrează-ți aparența
sub forma unui text comun rigid!

Iar dacă nu te temi să-mi dai crezare –
mă cheamă bând amestecul promis...

Tu vei afla că nu-s decât o floare
ce nu-şi cunoaşte fructul interzis
şi se hrăneşte doar cu ce o doare...

Mă doare geamul ăsta mic închis!

ULTIMUL COPIL

Adaugă fricii piper şi licoare –
amestecă tot, ajutor să nu ceri!
Mai roagă un nor jerpelit să presoare
cenuşă de trupuri pe iarba de ieri
mă simt ca o plajă gustată de valul
flămând de căldura nisipului orb
revăd doar un dans ce-a uimit carnavalul –
din el unduiri invizibile sorb...

***

Voi scoate creioanele vechi din penare
pictura va spune culorii: „Ura!"
Amprente-am să las pe sertarul din care
aduceri-aminte se vor strecura
şi-n chip de şuviţe vor curge pe tâmplă
diezi şi bemoli fredonaţi doar de noi
vom şti că un cântec o dată se-ntâmplă
un text fără rimă voi naşte apoi

odor ne-nfăşat, ți-l voi pune în palmă
să ştie că tata respiră în el
cu tot alfabetul din ultima mamă
a epocii fără răbdare şi țel

TĂRÂM FEMININ

În burta mea salcâmul de luni îşi sapă groapă
să nasc din flori tot albul în sânge înecat
şi spinii laolaltă placenta îmi înțeapă
ca să resimt durerea ce curge din păcat

În sânii mei vulcanul cu cheag de foc aruncă
şi lava o preface în două pietre mari
ce nu vor mai cunoaşte nici verdele din luncă
nici dragostea cântată de greieri trâmbițari

În ochii mei furtuna îşi culcă tulburarea
ca lacrima cu filtru-i să spele norul greu
şi să-mi inunde trupul albastră înălțarea...

Sărută-mă o dată să uit de ce-i al meu!

LĂCUSTĂ

Te sparg ca pe-o sămânță şi gust din tine miezul
ştiind c-o să mă satur. Eşti foarte hrănitor!

Fixez în calendare o dată, când botezul
ne va scălda în rouă cumintele odor

Aprind o lumânare şi-o pun la colț de vreme
rugându-mă de ploaie curată în genunchi

Şi simt cum mă dezbracă puterile supreme
cuvintele strângându-mi ca spicele-n mănunchi

Îmi ies din carnea albă să văd de sunt lăcusta
ce caută mâncare uitând de toți în jur

Observ cum îmi rămâne în iarba crudă fusta
şi verdelui din luncă credință oarbă-i jur

Sunt dornică de-a naşte a nu ştiu câta oară
indiferent de faptul că daună provoc!

Şi iar ca o Joiana din zori şi până-n seară
îmi folosesc toloaca umbrind acelaşi loc...

MAGIE

Pe undele mele ultrasonore
se zbat liliecii înfometați
îşi urcă spre gheare palide ore
când sângele-şi uită propriii frați
gâtlejul blochează vecine canale
lăsându-şi suflarea colților reci
se lasă cuprins de stafii infernale
sorbind în zadar din fântânile seci...

***

Doar fluturi de noapte mai ştiu cât e ceasul
dorind să atingă un nou răsărit
în liniştea mea nu ajunge nici pasul
căci tot ce-i ființă un mag a topit
ce-i simț şi durere a şters fără milă
a smuls şi tristețe, şi bocet, şi zbor –
le-a ars pe un rug pân' la ultima filă
şi iată-mă – abur, bucată de nor...

DE LEAGĂN

Această Doamnă
m-a urmărit din primăvară simțeam
că-mi împleteşte rugină în cosițe
îmi prinde de coaste ramuri frânte de sus-
ținere, îmi înfăşoară picioarele
cu fân să-i calc pe urmele
proaspăt săpate...
E mare Stăpână!
Nu se compară cu mugurii, trilul păsărilor
aroma brânduşelor are un aer
înfumurat de cea de pe urmă
aşterne covor de frunze
alungă păsările
face volum tihnei
se înveleşte cu nori
şi adoarme cu mine
la sânul cel veşted:
„Nani-na
nani
na...”

SACRIFICIU

Cu evantai de ramuri dezgolite
cu guler afumat şi brâu de brumă
cu pletele de aur, încâlcite
şi degetele lungi care sugrumă
Regina Despărțirilor Subite
a pus pe vii totală stăpânire
şi suge din speranțe obosite
ca un vampir flămând de nemurire

***

În patul meu cu umede-aşternuturi
Singurătatea-mi ține companie
Tristețea mă topeşte în săruturi
lăsându-mă cu doamna Agonie
îmi intră-n vene-o Boală curtezană
mă contopesc, sfioasă, cu Delirul
şi de Plăcerea morții, diafană
adorm râvnindu-mi dulce Elixirul

Mai ieri pe cerul meu era Lumină
ştiam doar un stăpân – al nopții Soare
ce s-a lăsat sedus de o Regină
sacrificând a lui celestă Floare

IERI-TOAMNĂ

Ieri-toamnă am născut-o pe mama...

Ce mâini crăpate avea –
nu-mi ajungea lutul pământului
să le fac pâine din nou!
Laptele-mi țâşnea torențial
s-o hrănească intra ca fulgerul
în şanțuri avea mai mult de 37, 8° C
se prefăcea în rouă

Plângea măicuța...
Nu mă mai ținea minte
nu ştia că am îmbătrânit odată
şi că vreau să am fiu
să mai fiu...

Ma-a-a-mă-ă-ă!

ÎN PLOAIE

Plină de iepuri
frica începu să îngenuncheze –
doar ochi şi urechi era tot
pământul vibra sub picioare
ape chifteau la colț de lacrimă
spumegând, gura
zbiera ajutorul

Eram rouă...

În stropul bombat
se oglindea dezmierdându-se
un soare fertil îmi tremura
frunza plesnită de biciul
sfârtecător al vântului
ironic
sacrific
în ploaie
o inimă verde
muşcată de iepuri

VENTUZE

Când ți-ai strâns clonțul
şi penele în coşul pieptului
vine cineva să-i împrumuți perna

Cum să-i explici că abia ai scăpat
de dependență, că ai găsit leac
contra înmuguririi, că eşti pe calea
unui tratament sigur? Şi...
na – descoperi lipsă totală
de imunitate!

El nu vine niciodată singur...

Acest virus mutant
cu ventuze atacă pe la spate
începe prin a-ți înmuia
picioarele, îți alungă
apetitul, te umple
cu un alt sânge
după care te lasă baltă

Nu are nume –
oricâte i s-au născocit
a ştiut să-şi schimbe
feţele ca să nu fie
recunoscut

Eşti bolnav iar
îţi trezeşti celulele
rămânând într-o stare de vis
ermetic, îţi muşti palmele
dar din răni răsar viorele
ca-n tablourile Fridei...

Acum vreau linişte!
Voi scoate perna
şi-mi voi desena
cu penele murate
ventuze

FĂRĂ MIJLOC

În noaptea ce s-a dus
încăperea a venit la mine –
cubic plic fără timbru
pe valurile amintirilor
concrescute cu subconştientul
mă clătinam între patru pereți
împodobiți ca într-o casă mare
căutam un indiciu, o amprentă –
haine purtate de copii defilau
cu scopul de a mă întoarce numai
aşa îmi puteam da seama de nenăscuți
de tine file rupte cu versurile mele urcau
haotic, pui de vrabie, cu gurile căscate țipau
de foame nicio literă nu mă lăsa să te strig
erai acolo, îmi admirai temerea
compătimind-o, gata să tragi o linie
pe mijloc dar buzunarele descusute
au pierdut ultima bucățică de cretă
albă, te-am lăsat să marchezi
cu mine mijlocul acelui

ceva în care şarpele
şi mărul sunt
una

tRECEre

Fără pereche
număr liniile albe ale zebrei
pun două degete în picioare
traversez, cedez unui taxi „Favorit”
are peste 90 la oră
şi nicio mireasă în urmă

Fac un pas, mă împiedic
de vârtejul portocaliu –
frunzele au decis să nu mai ardă
ieri le auzeam şuşotind ca băbuțele
când trec pe alături cu dreptul
dezgolit până la jartieră:
„A înnebunit croitorul!”

Degetele şchiopătează mai departe
văd o armată de nori...

De ce, oare, bârfitoarele
nu-şi schimbă subiectul

sau e o metodă de a se abate
de la gândul morții?

Incinerarea
e tot mai des pomenită –
cimitirele au loc doar pentru frunze...

Mai număr trei linii şi zebra
îmi zâmbeşte încă o data cu sarcasm
strâng degetele în pumn
e frig

APA SÂMBETEI

Nu cânt dar chelesc
urmăresc cum se duce
pe apa sâmbetei părul
speriat de focarele epileptoide –
nu se tem nici de surplusul
lichidului cefalorahidian
nici de Sonatele lui Johann Sebastian
Bach! răsună în uşa de la baie...

Nu vedeți că am încuiat?

Acuşi ies!
Dau drumul părului
să ajungă primul
acolo unde va rămâne
după mine dus
de apa sâmbetei

UNU

Vine o zi
când peştii vor spune
tot ce-au înghiţit –
jumătăţi, pătrimi, optimi...
Vor învăţa ἄλφα H2Omega-
oceane vor întoarce apele pe dos
va fi clar de val, clar de nor
şi de lună

Acum
nisipul, epavele
vâslele dor...

Însă vine o zi
şi prin spumele calde
o mână, un trup, o tăcere
nu se va împărţi
în opt, în patru
în doi vom fi
UNU

–50%

Reduceri de Crăciun: cincizeci, treizeci şi zece –
agiotaj nebun, dar casa mea e rece...

Un pom decolorat azi nu mai dă căldură
în ochiul tău murat: nici dragoste, nici ură –
tu vrei numai atât: mâncare şi tăcere –
se pot opri în gât, aşa că nu le cere!

Mă bucur că a nins... Gunoiul nu se vede
în albul necuprins dorm urmele bipede
cățelul părăsit mă roagă să-i dau pâine
(cumva a intuit un strop de milă-n mine)
nu ştie că am fost şi eu în altă viață
un câine bun şi prost cu coada săltăreață
că într-o zi am vrut să apăr o copilă
cu bâta m-au bătut – habar n-aveau de milă!

Ce triste amintiri...

Acum e frig şi bine. De brad vorbesc la ştiri

c-a fost furat... De cine?

Există Moşul Rău în lumea mea, se pare –
nu-i spune visul tău nici cum e la culoare
te bucură de nou veşmânt de sărbătoare
de orişice cadou, căci altul
pâine n-are...

CHECK-IN

Valize mii, valize grele, valize fără de stăpâni
stăpâni acoperiți cu piele purtând amprentele pe mâini
mâini reci cu unghii îngrijite care depind de buzunar
în buzunare diferite chitanțe cu antet bancar
bancare dispoziții, norme ce sună practic şi ciudat
ciudat cum sumele enorme cresc într-o clipă la pătrat
pătrate mințile mărunte fotolii moi ocupă-ades
adeseori e scris în frunte „Iubesc din simplu interes"
interesant şi punctu-n care un cap se află cel mai sus
„Iisus avea credință mare, dar... (*bla-bla-bla*)" Dan Brown a spus
a spus ceva bizar în carte, ştiind de forța din cuvânt
cuvântul – un bagaj aparte furat de diavol de la sfânt

Valize mii, valize grele, valize fără de stăpân –
le dau şi eu pe ale mele...

Începe Marele *Check-in*!

OPT CERERI

Acum, că tot s-a spus şi nu mai sunt cuvinte –
opt cereri am depus pe-o viață înainte:

1) Eu cer pentru-nceput să mă stropiți cu-agheasmă
să fugă duhul mut ce s-a-ncuibat în plasmă;

2) Eu cer să mă lipiți de-un zid cu insistență
ca sânii părăsiți să simtă o prezență;

3) Eu cer să-mi îngropați genunchii fără milă
ca să devină frați pe calea cea umilă;

4) Eu cer să mă legați de-o fiară într-o cuşcă
să aflu cât de lați sunt colții care muşcă;

5) Eu cer să-mi acordați o zi pentru a ninge
ca fulgii degerați să mi-i hrănesc cu sânge;

6) Eu cer să mă urcați pe muntele uitării –
plămânii însetați să-mi sară-n gura mării;

7) Eu cer să mă lăsați cu cerul meu în pace
pe norii îngrelați cu vântul ce mă place;

8) Vă rog să-mi studiați cerințele barbare
voi, cei nevinovați din cap până-n picioare!

TESTAMENT

Las cerului bolta cu pacea pictată în ochii tăi, tată,
şi-un strop într-ai mei...

Pământului – pâinea din palma brăzdată de grija ta, mamă,
cu-ales gustul ei...

Las vremii conturul mânuței, tu, frate, mai scrie-mi şi astăzi
dar numai când vrei...

Las gândului zborul pe care, bărbate, îl port zi şi noapte
pe umerii grei...

Las firii esența din ce mai sunt, fată! În drum, la nevoie
cu tine s-o iei!

Las filei cuvântul...

Las câmpului vântul şi ierbii mormântul...

Tu, moarte, ce vrei?

EvAdam

(2012)

FEMEIA DE ZI

FEMEIA DE ZI

Uneori întâlneam o femeie de zi...
Albul ei, tânăr mire, domnea peste tot
să m-ascund de ispită ştiam că nu pot –
de lumină doar ochii cercam a-i păzi

Dar femeia, geloasă, spre sine-l trăgea
cu instinct ascuțit şi deloc pământesc
îl făcea tot mai alb vrând ca eu să orbesc
şi-n memoria mea să rămână doar ea

Cum păşeam cu pleoapele strânse, pe şleau
am simțit când în tălpi ochii mei au ajuns
albul zilei să-l vadă măcar pe ascuns
iar pe drum de sub paşi numai lacrimi ieşeau

INSECTAR

Muşuroiul ăsta încălțat vrea firimituri de primăvară
care pe un nor s-a cocoțat şi-l presară doar cu ploaie rară

Obosit de mers şi de cărat toți gândacii grei de pe spinare
se retrage-n noapte supărat fără-a se-ntreba de ce nu are

N-are timp de teatru şi lecturi că-l mănâncă viermii dacă şade
muşuroi captiv în săpături, labirinturi negre de şarade

FLUTURII

Am hotărât să număr fluturi –
oricâți ar fi, să nu-i omit!
N-ai vrea prostia să mi-o scuturi?
Oftatul să mi-l smulgi din gât?
E uşa vraişte deschisă
îmi intră fluturii pe rând
se prind în hora interzisă –
îi urmăresc dar până când
ecoul gândurilor noastre
prin semne va vorbi cu noi
să naştem aripi verzi, albastre
lungiți în câmpul de trifoi
să acceptăm nemărginirea
cu starea ultimului zbor!
În ce constă dezamăgirea?
Ne tot holbăm în gura lor
încât uităm prin gropi auzul
prin spini – mirosul de copil
în schimb, tot însuşim abuzul
şi batem pasul inutil

ca figurinele pierdute
din jocul altui dumnezeu
pe tabla timpurilor mute...

Auzi, tu nu ştii cine-s eu?

BEZMETICĂ

Pe bandă alături aritmic se zbate lovit de viteză nu pot să opresc
un Jeep ocoleşte în grabă din spate şi face covor din destinul câinesc

O clipă e-n stare să schimbe istorii nescrise de îngeri, jucate de draci
pe muzica neagră a trâmbiței ciorii „car-caaar" îți plesneşte timpanul şi taci

În gaura nopții numindu-se Lună cu ochii bezmetici încerci să citeşti
ce nimeni în stare n-ar fi să le spună sub formă de vechi populare poveşti

Şi cauți în penele pernei boțite o frază copilului pentru dormit
tocindu-ți cuvintele – set de cuțite menite să taie ceva anumit

ABSURD

Trombonul
inhalează nori, sălbatic absoarbe stropi din stânca de granit
înnebunit, ecoul ia ostatic un brad cu tot trecutu-nzăpezit
pe ceafă mi s-aşterne lin potopul, se zbate-o caracatiță de râs
doar mintea să ajungă vrea în topul acestui joc demonic interzis

Ia uite-o cum se teme de-nălțime, de parcă eu am dus-o colo sus
se bagă agitată în mulțime şi-i strigă proastei inimi: „Am ajuns
exact unde ai spus mai ieri că nu e nimic, decât mirajul unui
zbor!
De ce atâtea minți aici se suie? S-atingă nemurirea t(p)oate vor?"

***

În pieptul meu planează albatroşii, o lene se întinde rar clipind
se bucură de țărna lor strămoşii, ecoul vinde droguri pentru
gând
duşmană-i vorba, strajă e tăcerea, ostatic mi-i trecutul speriat
înfipt în ace, bradu-şi varsă fierea cu viitorul verde-nchiriat

Trombonul s-a-necat c-o ploaie rece iar tusea lui se sfarmă de granit –
paradoxal că boala minții trece chiar după primul zbor nereuşit!
Doar inima scâncind se rupe-n zece să nu-şi cunoască tragicul sfârşit…

Te rog, citeşte mai departe, stop! Acum e caracatița în top —
!pot-oooP

CIMITIR FESTIV

(la răscruce de ani)

Focuri colorate-şi curmă viața. Iartă înc-un an pământul meu…
Un copil întreabă alb la față: „Oare ce va spune Dumnezeu?"
Crede el că pe un nor Bătrânul negreşit ne are în vizor
ori se teme că, de face plinul, va plesni „acel calculator"?
Mintea lui, lucidă sau naivă, nu contează azi pentru maturi –
mame şi tătici deopotrivă savurează stranii băuturi
tot ciocnind pocale, căni şi sticle, se sărută ca înnebuniți
răspândind uralele multiple, uită că de sus sunt urmăriți...

***

Sângele e tot mai greu pe Terra – la un loc ar umple-un ocean
sub o boltă cu efect de seră care se îngroaşă an de an
se-nmulțesc schelete ambulante ce spre nimeni brațele-şi întind
pier gândaci pe plantele mutante, undeva răsună un colind
unii pun trotil în avioane, alții în vecinii lor ochesc
cineva se-ngloadă-n milioane, pe când ceilalți strigă nelumesc –
toate în ceaunul plin de magmă se scufundă-n loc de a zbura...

Cine a creat această tagmă ce dispare exclamând „Ura!”?

***

Ne îmbrățișăm a despărțire. Ochii numai cred că văd, dar nu –
nu mai e decât a Lui iubire... El a obosit a fi Atu.
Cifre nu doresc să se supună, timpul stă de mult cu ştreangul pus
stelele de dincolo de Lună au descoperit deja că nu-s –
totul e nimic, nimic e totul – gaura cea neagră ne-a-nghițit!
Rău ne-a dus de nas autopilotul, ne-am ucis cu propriul cuțit.

Numai carii umblă cu cerutul într-un putred măr în cimitir
fugitiv omagiem trecutul cu miros de cetină şi mir…

APOCALIPS

Țin în palme pântecele Terrei
îmbâcsit şi gata de travaliu...
Doar o zi mai cere-i
să-ți încui al ochiului vitraliu
la bufnirea sferei!

Simt cum în acest galactic uter
înecate-n propriile zoaie:
ură, furt, adulter
provocări, trădări, orori, războaie
azi se toacă-n cuter

Pasta va țâşni, catastrofală
scârnăvind Jupiter, Venus, Soare
cu un fel de boală
prinsă la întâia fecundare
tridimensională

SINDROAME

Tai părul cu rău de cădere
Pierd dinții scrâşnind de tăcere
Vărs teama din ochi cu putere
Scuip ura din piept cu plăcere
Adorm lângă malul visării
Adun de pe urma plecării
Resping strălucirea averii
Mai dau un picior disperării
Şi smulg din lumina iertării...

Să nu mor de boala uitării!

DIAZEPAM

Dacă tot pe la şapte fac tomografia şi mă-ntorc fără mintea aceasta pe rol –
ar fi bine să am înc-o fotografie până or să mă bage în „claustrohol”

„Ține ochii închişi, relaxează-te bine!” îmi vor spune în haine de îngeri băuți
care ştiu că un creier celule conține – fie ei boschetari, fie cosmonauți...

Îşi vor pune pe rând, aşadar, ochelarii – vor privi schema ghemului meu încâlcit
şi cu fețele sobre vor face-o pe marii pricepuți în materii de nebănuit

***

Somniferele au un efect de felină – jumătate înoți, jumătate mai ții...

Crezi că mâna-i de piatră şi piatra-i o mână... Nici nu ştii
cum să fii dacă nu-ți aparții!

Mă priveşte doar becul mirat care tace urmărind dacă
degetul mic îl ridic –
se gândeşte: „Ce boala acolo tot face? Stă holbată de-un ceas
şi nu spune nimic.”

DE DRUM

Ți-am povestit cu vorbe de țărână un vis cu fiara neagră.
Invers nu –
nu prinț pe cal bălan aştept să vină şi nici strămunii să sentoarcă, tu,
de obicei, ce bei de dimineață?

– Nimic, mănânc, am ulcer eroziv...
Cum de-nghițit mai e şi-un pic de viață, dejunul nu mi-i tocmai abuziv.

– De fapt, vorbeam acum de misiune. Mai sper să am ce face pe aici
pân'ceasul meu se va trezi să sune, mă suflec să îi mângâi pe cei mici.

– Te legi din nou de ani, e prea devreme! Şi azi ți-s ochii tulburi de nesomn?

– Eu plec, la drum doreşte-mi bună vreme şi fără negri cai. Mărite Domn,
trimite îngeri albi, e iarnă-afară cărările îngheață paşi desculți
şi strânge sticla asta mă-nfioară! Aud, mă strigă ei sunt drepți şi mulți...
De ce-ai tăcut?

– Acuş, vorbesc cu mama!

– Sărut-o, spune-i că pe treişpe vii, iar eu prefer să merg unde mă cheamă…
Tu nu uita cu gândul să mă ții!

(Mai e un dans de care-mi este teamă şi-o pagină cu stranii poezii)

UŞOARĂ

Cu oase de vată, bătrâna
abia de o vede fântâna
cu două găleți – una spartă
picioarele, of! şi le ceartă
că uită de-o vreme, zălude
puieții flămânzi să-i mai ude
şi cum o să țină padurea
de vine în toamnă securea?

Mai are un an până-n sută
dar Neagra în vis o sărută
şoptindu-i odată să vină
uitând de găleți şi fântână
de câinii aceşti fără mamă
de mâțele-n purici şi scamă
să lase în pace pământul
că mâine-poimâine-o ia vântul

În zori ciocârlanul ascultă
şi liniştea-i pare mai multă

atunci iar picioarele-şi roagă
la drum bătrânețea să-i tragă
măcar cu cea spartă în mână
s-ajungă la Sfânta fântână
căci ieri rămăsese o floare
şi dacă n-o udă, ea moare...

CANA

Închid ochii până să apară soarele din negrul în declin
şi te văd cu mâinile de ceară peste un butoi ce fierbe, plin

Ți se umflă ambele picioare care te-au purtat de mic, desculț
pe cărări mereu iscoditoare şi pe dealuri ce credeai că-s munți

Barba aspră nu mai ştie lama să o cheme zilnic la cosit –
mă ating de ea şi îmi dau seama că amarul vremii îl înghit...

Înțeleg acum de ce cu miere fără chimicale ne alinți –
să ne ungem noaptea pe durere când copiii vise prind cumințI

S-o-nghițim cu un pahar de apă savurându-i gustul diluat
până altă zi o să înceapă, iartă-mă că stau lungită-n pat
şi nu-ți dau nici cana ceea...

Tată

FOTOGRAFIE

Papuci de cameră, o cremă pentru mâini
lalele roşii, poate şi-o eşarfă...

Te văd o dată doar la şapte săptămâni
subțire în profil precum o harfă

De-ajuns îmi este cu un deget să te-ating
ca să vibreze strunele din tine

Dar totodată nu las gestul meu nătâng
să răscolească apele saline...

Parcă mai ieri gustam din tânăr sânul tău
eternitatea căilor lactee

Acum putere n-am să te feresc de rău –
te vrea şi el, doar tu eşti tot femeie!

Papuci de „Zorile", o cremă de opt lei
şi trei lalele...

Bună ziua, mamă!

Tu îmi vei spune iar că altceva nu vrei
decât să-ți pun o poză veche-n ramă

EŞARFA

De vineri dimineață
trăiesc în garderobă
nu e un stil de viață –
fac anilor mei probă

Nici molia nu poate
să-mi roadă tinerețea
îmi este ruptă-n coate
dar fermă frumusețea

Stilată pălărie
a fost cândva şi astă!
Acum îmi pare mie
că s-a lăsat pe-o coastă

Sacoul mi-i cam mare
deşi-l purtam cu brio!
Boțită în prinsoare
e fusta de „adio”…

Mă rătăcesc prin poale
de zvelte manechine
şi număr zile goale
când nu ştiam de tine

Salut, ce bine-mi pare
că eşti, eşarfă dragă!
Hai, ieşi la o plimbare
cu marea pisăloagă?

FLUX

Să-ți spun acum
când pielea de pe mine
e chiar nisipul mării din Egipt
gustând refluxul spumelor saline
iar tu – coral în măduvă înfipt –
te rog, nu te lăsa de mâini străine
zdrobit ori smuls pentru a fi vândut
nici pentru toate lirele sterline
căci, altfel, vei avea de dat tribut
durerii, despărțirii şi trădării
prin care trece-o dată orice mal
ce-a cunoscut atingerile mării
şi încleştarea asprului coral

***
Te văd roşind
pe-un decolteu sintetic
împodobind modernul silicon
şi simt cum mă răsfiră-un vânt bezmetic
întărâtat de jalnicul plocon

Mă ia acum
cât pielea de pe mine
e umedă şi bună de lipit –
fii prelungirea valurilor line
pe dunele ce cresc la infinit...

SALSA

(„Salsa! Arriba y Abajo! Mañana!")

Captiva ritmului latino
şi-a rimelor cu fuste scurte
te rog, mahmur la mine vino
dar lasă-ți haina grea în curte
fiindcă mă înnebuneşte
cămaşa ta viu colorată
şi gura cu miros de peşte
scăldat în bere nefiltrată
Aşadar, se preconizează
un dans ca de pe malul mării
ferit de orice fir de rază
nu numai din pricina serii
ci tocmai pentru că de lume
ascunşi, ne vom lăsa pe valuri
să ne înece calde spume
fără cămaşă, fustă, lauri...

CAPTIVA

Mi-ai dat un pumn de chei, instrucțiuni şi norme
lăsând sub ochii mei doar două pungi diforme

Mi-ai tras un nod pe gât, m-ai priponit de cuşcă
să nu răspund urât nici vântului când muşcă

Ai sfâşiat apoi şi inima în mine
să nu ştiu înapoi acasă cum se vine

N-ai bănuit că pot să mă refac îndată
amarul să ți-l port în sânge, nepătată

Să-l spăl, să-l oblojesc, cu lacrimi netezindu-l
ba chiar să mă-ndârjesc să-l îmblânzesc cu gândul

Să-l apăr de strigoi din carne şi din oase
să-l legăn pe sub ploi în nopți întunecoase...

***

Tu cheile mi-ai dat iar eu, cuminte, firea
de fier ți-am descuiat eliberând iubirea!

Iar când te vei trezi în mreje, fără veste –
va fi o nouă zi...

Femeia mea mai este?

TotUNA

Mi-a mai rămas să numar înspre „unu” şi plec. Să nu mă chemi la împărțire!
Ți-am scris pe uşă: „N-o fă pe nebunul!” şi ți-am trântit-o-n nas fără simțire

Mai greu a fost să număr pasul „unu”, dar brusc m-am pomenit de-a rostogolul
şi drumul lin s-a pus sub mine, bunul, de nu m-a-mpotmolit deloc nămolul

Era să uit, acum că eşti doar unul, să-ți faci mâncare ori să chemi vecina
vezi, nu uita ştergarul şi săpunul dacă te iei cumva mai mult cu „cina”...

În rest, să-ți scuturi zilele şi anii ca pe văraticele pere coapte
mai mătură-ți din când în când duşmanii, doar ştii cum e să fii singur în noapte

Mă lasă, deci, să număr şi pe mine în stele când e mare-n burtă luna
iar dacă mor, vorbeşte-mă de bine, cu toate că-mi va fi atunci tot-
una!

URECHEA

Un pas
doi...

Şi drumul se ia după tine
cu dinți de piatră muşcă pe rând
smulgi tocurile cu supărare
amăgindu-te c-o aşteptare
de dincolo crezi în umbre
se întind mai dense şi mai feline
cu orice mişcare a ta în mâine –
numai drumul te reține

De-ai putea
să-ți arunci un ochi
după colț – altul peste orizont
dacă celularul ți-ar deschide
un mesaj cu: „Ia-o la dreapta!" dar
ca de obicei regreți că
n-ai putut să alegi
trei căi odată

s-a-ntâmplat să-mi spună
de sub pălăria de paie
o doamnă despre urechea
din talpă care
aude drumul

LINGURA

Sunt lingura dintr-un borcan cu miere
în care ieri vreo şapte-opt furnici
s-au îndulcit dând viața pe plăcere
ca tu, probabil, pofta să ți-o strici
când mă apuci cu mâinile murdare
şi torni cu mine ăst lichid solid
pe-un castravete care-ți dă răcoare
într-un sfârşit de iulie torid

De-ai şti ce mult mă rog în clipa asta
să nu mă treci prin gura ta cu dinți
ce nu se întâlnesc prea des cu pasta
fiindcă tu cu altele-i alinți...
De-ar fi să vezi furnica de pe mine
încremenită-n dulcele fatal –
în apă m-ai scălda cum se cuvine
din coadă până-n capul gol oval

Şi iarăşi cu mirosul de salivă
pe care mierea-l suge-adânc în pori

voi aştepta-n borcanul meu, captivă
o altă zi cu soare sau cu nori
când cineva o vrea din nou să-şi ungă
pe pâine sau pe limbă-n mod direct
lichidul cu şuvița cea mai lungă...

(Mi-e silă de acest final infect!)

ÎNSINGURARE

Însingurată, pasărea ardea
În roşul viu al sârmelor
Întinse
Întâmplător, sau nu, îşi revedea
Înfățişarea zborurilor stinse
În sinea ei ştia că va avea
Întreg răspunsul
Învingând tristețea
Înseninându-şi noaptea cu o stea
Încununând cu zorii tinerețea
În tot ce doare va găsi iertare
Îndată, dacă-a ei
Însingurare
Învață a iubi şi sârma care
Încinsă, o
Întoarce-a
Întrebare

CUTE

Câinele orb al trecutului
linge rănile urmelor lăsate pe
timpul de zăpadă îi răcoreşte
din când în când nările sângerând
de tăişul fecioarei-femei-nenăscute

Urlete tăcute, respirații acute, cute…

Sub ploile mu(l)te noroiul prezentului
împotmoleşte definitiv paşii
viitorului, pierduți
de simțul olfactiv

VIS

M-a sărutat o nouă insomnie pe
geana cea mai albă care-a nins
în noaptea de cafea
pe o hârtie
atât de
inco-
loră
ca
un
vis
ce
lin
coboa-
ră trepte-
le Golgotei şi
sparge Universul în
extaz purtând în armă melodia
notei ce tremură pe vânătul obraz

FEMEIA DE NOAPTE

FEMEIA DE NOAPTE

Uneori întâlneam şi femeia de noapte...
Negrul ei nu dădea niciun semn de lumină
se lăsa ca un mort uriaş pe-al meu spate
încleştându-mi grumazul cu recea lui mână

Dar femeia-l trăgea înapoi către sine
auzeam cum respiră cu ofuri geloase
nu vedea-n întuneric că sângele-n mine
părăsea carnea plină de el de pe oase

Iar când ochii simțeam că îmi ies din orbite
deschideam peste margini pleoapele grele
şi în brațele negrului său istovite
o femeie de noapte năştea două stele

FĂ-MĂ!

Fă-mă din bucata
mărului rămasă
pe bătrâna masă
tot mai rar mişcată!

Fă-mă din furnica
ce ducea grăbită
bobul, dar strivită
fu de-o talpă mică!

Fă-mă dintr-o pană
de privighetoare
ce-a ştiut să zboare
cu un spin în rană!

Fă-mă dintr-o dungă
lungă de cerneală
pe o filă goală
mâna să m-ajungă!

Fă-mă poezie
despre lucruri simple –
fă, să se întâmple
prin cuvânt să-nvie!

Fă-mă o alee
de copii călcată...
Fă-mă înc-o dată
maica mea, femeie!

DORM A-DORM

(vis-à-vis)

Somnule, pătrunde-n mine, pleoapele mi le sărută
şi mă umple până mâine de aceeaşi dispărută

Zboară-mă şi mă aruncă peste sori uitați în găuri
negre, sufletul de nucă sparge-mi-l în multe euri

Plouă-le peste copacii-îngeri care umbră-mi lasă
când de vorbă stau cu dragii mei la Sfânta Maicii masă

Şi alungă-mă în viața ce-o numesc „realitate"
cu sărutul lor pe față să mă car din nou în spate

LA POARTA LUMII

În memoria Magdei Isanos

Primiți-mă, plecată ieri revin
cuprinsă de trecut dar mai aproape
de iarbă şi pământ, de nori şi ape
mi-i universul de pe umeri plin

Să ies din piatra vremii am dorit
fir de nisip, să trec prin crăpătură
lăsând în urmă geamăt, frică, ură
m-am îmbrăcat în proaspăt răsărit

Cu plânsul nopții pietre am topit
de simțuri învechite-n beciul minții
am scris cu suflet alb să vadă Sfinții
şi pene pentru zbor mi-am pregătit

Era un vis de început divin
apus întru o nouă-nfățişare
din bezna firii triplă înălțare

în Tată, Fiu şi Sfântul Duh. Amin!

La poarta lumii bat dar e închis
iar paznicul e surd de când se ştie
petrec ai mei de zor în agonie
şi nu aud ce încă am de zis

Mă-ntorc în vis din nou să mă ascund
de iureşul pornirilor deşarte
mă las cuprinsă de o altă moarte
şi fire mici de iarbă mă pătrund...

CER

(blestem suav)

Să zbori atunci când o să crape cerul
şi-un Soare Nou din el o vrea să iasă
ca să te ceară, tandru, de mireasă
umplând de gelozie şi misterul!

Să cazi doar când Pământul o să crape
iar din adâncuri vor țâşni şuvoaie
să te prefacă-n tineri stropi de ploaie
şi iaraşi printre ceruri să te poarte!

NIRVANA

(avia)

O aromă de puf zborul are
de oțel rafinat pân'la strop
alungindu-se în decolare
când terestrul rămâne pe „stop"
se confundă mirific cu zarea
tot ce-a fost doar un puzzle perfect
desluşeşte pustiul şi marea
ca un pictor miop dar select
în materii de ultrasenzații
iar în limfă – pilot iscusit –
se hrăneşte-n avânt cu vibrații
şi transfuzii de-„Apus-Răsărit"
transpunându-se ager în spații
dizolvându-se la infinit
detaşat de constrângeri şi rații
întru riscul fatal îndrăgit

***

Când din nou cauciucul sărută
linii albe pe pista de ieri
intră-n starea pedestră acută –
impotent în civile plăceri

EL

Phoenix plămânii i-i cuprinsese
când se-nălța îi tăia răsuflarea
până la suflet, fără să-i pese –
el o urma să respire cu zarea

Ceru-i plouase sub pleoape seninul
valuri cumințI aşteptau să înece
malul fertil ca să-i crească pelinul
dornic de-o mână suavă şi rece

Inima lui tăvălită-n cenuşă
noapea cerşea pe furiş colț de pâine
cu-n strop de vin pentru-a fi jucăuşă
când se desparte un azi de un mâine

***
Ieri am zburat să-i ascult răsuflarea
Azi mă înec doar să-i aflu privirea
Mâine m-aprind să-mi alung nerăbdarea
fără a-l şti, să-i ating nemurirea!

ULTRASONOR

Mapele pline de orice auz
Enter aşteaptă, apăs şi mă las
haină pe scaunul ăsta obtuz
sunetul ud se depune pe vas
ia forma mea pe şezute, ciudat
nu sunt în pauză note pătrund
armonizând milimetrul pătrat
al receptorului celui mai scund

Ritmul prin puls ciocăneşte la nerv
timp de-o secundă tablouri răsar
pictori-fantome cu barbă observ
muzicieni cu talent legendar...

Arta e tot! Doar artiştii sunt cei
care dictează un alt fel de tact –
restul trăirii e un obicei
tehnic şi dezgustător de exact!
Coşul toracic s-a autodistrus
când un *andante* în el s-a prelins

tace şi aerul ca un intrus
corpul convins se declară învins...

Arta e tot ce-a-mpietrit în auz!

CANTATA Nr. 15

Ştie
un februarie să
sperie păsările noastre
cu stop cardiac să numere
bătăile de pe urma
celor cinci ofuri
de plecare

În primăvara asta
câinii au învățat în sfârşit
gama Do Major se stâlceşte
de curbele lui Bach –
Cantata Nr.15

Pulsul creşte
țiuie în timpane
linia ascendentă
do-re-
mi-
solul

încremenit
mă crede o babă
Odochia în prag
de 14 febru-
arie

CHEMARE

Cu fire de nisip pictez chemarea
cu spume în extaz tabloul ung –
paletă mi-i atât de mare, marea
dar cursul împlinirii e prea lung!

Mă urc cu albatroşi în căutare
şi salt cu salt mă face tot mai vânt –
m-arunc în tine-atât de vie, mare,
când norii depărtărilor mă mint

Coralii mă rănesc a încercare
şi sângele-mi hrăneşte creasta lor...
Înghite-mă, atât de rece, mare,
te umple de un dor multicolor!

În zori de zi cu-a ta învolburare
mi te revarsă toată pân'la fund
înalță-mă apoi, fertilă, mare,
de-albastrul infinit să mă pătrund

„J'ADORE"

Mai ții minte
țestoasa cu gropițe?
Nu te lăsa să pleci nici lumânarea
cu-aromă de lămâi şi tânărul
schilod cu ochi senini
spuneam că are
Dumnezeu în
trupul mulțumit
iar tu în palme reci
prindeai neplânse lacrimi
de sticlă şi parfumul
era...

Mai ții minte?
Vorbeam de carapace
în genunchi, de suta ceea
de ani ningea

„J'a-
dor-
e"
*
*
*

YIN-YANG

Praf de pe aripi de fluturi seara adun, pe culori...
Vântule, dacă mi-l scuturi, fă-te uitare şi mori!

Caut prin roiuri de-albine sacrul polen până-n zori...
Rouă, de-l speli de pe mine, fă-te iertare şi mori!

Stropi din fâşii-curcubeie storc rezemată de nori
Nu mă atinge, femeie, fă-te iubire de mori…

Lasă-ți durutele daruri în al meu pântec secat –
Azi, din păcate şi haruri, vreau să renasc în bărbat!

CHIROMANTICĂ

Ia-mă azi
primăvară, unge-mi
sub tălpi mici izvoare
dezgheață-mi temerile taie-mi
cu dinții şi scuipă de trei ori
chisturile nesiguranței –
vei reuşi!

Țiganca mi-a citit în palmă
că am o boală de dor incurabil
nodulii limfatici vor erupe
cu aripi mi-a zis
c-o să zbor

Am şi un munte
de cărți lângă patul întrebărilor
plapuma resemnării îmi ține cald
e aproape infernal
să aştepți!

„Cauza poate fi
depistată doar în anumite
circumstanțe...”
spun doctorii

Ieri
câmpul mă întreba
ce mă doare...
„O să zboare!”
i-am zis

CLOPOTARUL

Diiing-daaang...
Diing-daang, diing-daang...
Ding-dang, ding-dang, ding-dang...
Sună
alungă liliecii
chiriaşi ai sufletului cedând
tavanul mucezit rândunicilor

A găsit cheia
sub covorul de la uşa inimii
plină de cari, a şters-o de praf
de rugină cu băsmăluța
proaspăt spălată urcând
fără a-şi cere voie
le-a luat de funii şi:
Diiing-daaang...
Diing-daang, diing-daang...
Ding-dang, ding-dang, ding-dang...

Ei se întreabă:

Să fi...???

Ei parcă aşteaptă doar asta
nu ştiu că o clopotniță
are cântece albe şi gri
nu ştiu nici că uneori
o singură dată poate
să răsune seninul
să curgă în cer să inunde
toate canalele sanguine
de la Apus la Infinit!
Ding-dang, ding-dang, ding-dang...
Diing-daang, diing-daang...

M-m-m…

visez uneori Nebunia
fardată cu gust îmbrăcată
în rochie verde decent decoltată
cu-n dulce „J'adore" de Dior la urechi parfumată
purtând pe sub poalele lungi jartieră de-atlas dantelată
ciudată, stilată, înaltă, şarmantă, picantă şi m-m-m... excitantă
ea pentru lucizi este unica cea mai perfectă şi neprețuită amantă
doar umple materia lor cenuşie cu patima sa debordantă, halucinantă
ce poantă! ce poantă! ce poantă! ce poantă! ce poantă! ce poantă! ce? toantă?
doar umple materia lor cenuşie cu patima sa debordantă, halucinantă
ea pentru lucizi este unica cea mai perfectă şi neprețuită amantă
ciudată, stilată, înaltă, şarmantă, picantă şi m-m-m... excitantă
purtând pe sub poalele lungi jartieră de-atlas dantelată
cu-n dulce „J'adore" de Dior la urechi parfumată
în rochie verde decent decoltată
fardată cu gust îmbrăcată
visez uneori Nebunia

CARDIOGRAMĂ

Mă ia inima-n pumn –
îi sunt mică
şi mă strânge prin puls
noapte-zi
şi mă bate „tic-tac”
pic de frică
îmi şopteşte:
„Vei fi, nu vei fi...”

Ritmul sapă tunel
mă împinge
dar mă ține o
venă de gât
mă sufoc
sunt o baltă
de sânge
cald şi rece
de nesuferit!

Mă apropii de

ultima uşă
mai difuză
eman amintiri
amețeală uşor jucăuşă
se perindă suspecte ieşiri...

„Tic" şi „tac"
„bum" şi „bam"
şi... tăcere.

Minus, plus –
nu e noapte nici zi...

Sunet lu-u-u-ung

Iarăşi puls –
înviere?

Sunt, nu sunt
eşti, nu eşti...

Cine-o fi???

AL NOUĂLEA CER

Fiicelor mele

O aripă de înger ne-a cuprins şi-a nins
pe toate urmele odată...

Orice greşeală s-a trezit iertată –
Înaltul a învins!

Cărările călcate în picioare au adormit
de parcă timpul însuşi s-a oprit să le măsoare

Nu îndrăzneam să fac un pas, dar mie
în şoaptă mi-a vorbit acelaşi glas:
„Ți-am aşternut cer alb
să naşti copiii..."

AUZI-I!

Iluzia cu gesturi calculate mă cheamă după colț în întuneric
mi-arată doar formule eronate, îşi bate joc de ochiul meu coleric...
Mânca-o-ar lupii!
Mă îndrept spre casă cu un buchet de frezii nevăzute
şi iarăşi: „De la cine-s?"
Oare-ți pasă a ce miroase-n casa noastră? Uite!
Mâncarea de la şapte e pe masă!

Revin la cartea de pe noptieră – acelaşi text dar altfel se citeşte:
„Un mort, o preoteasă austeră şi-un avion cu straniu iz de peşte…"
(probabil autorul des… sughiță)

Copila vrea să-i aranjez păpuşa, i-o descâlcesc, şuviță cu şuviță –
o rog să-nchidă bine astăzi uşa ca să dormim în plină siguranță!

(De-o vreme noaptea fix la ora două o arătare zgâlțâie de clanță se conturează când e lună nouă… Ceva ar vrea să spună însă ştie că n-o-nțelege nime-n casa asta!)

Tu vezi ce scriu şi crezi că e prostie iar eu mă tem că-i pe aici năpasta…
Mânca-o-ar lupii!

Beau un pic de-agheasmă rugându-mă să fie doar iluzii mă-mbată a buchetului mireasmă

În pieptul meu doi iepuri plâng…

Auzi-i!

CÂNT

Cânt litere...
Fire de iarbă răsar
cuvintele verzi pe sub tălpi să le simți
popas nimerit pentru drumul hoinar
covor răcoros în amiezi prea fierbinți

Cânt note...
Stafii bântuind mlădios
în noapte auzul suav ți-l ating
orchestre să-nalțe concertul faimos
pân'stele-obosite în colțuri se sting

Culorile cânt
care ştiu mâna ta
şi nasc curcubeie ca tu să alegi
un înger eteric ce poate picta
o lume lipsită de robi şi de regi

***

Când umbra
şăgalnicul joc de lumini
uşor fâlfâind se va pierde în zbor
noi nu vom mai fi nicio clipă străini
la fel ca şi stropii ce pică din nor

ADIO

A
A-di
A-di-o
încerc să-nvăț
a pronunța
„adio”
l-am ocolit
ca pe o tulburare
ca pe un bocet
ca pe o ruşine
şi n-am ştiut
că pot să spun
„A D I O!”
frumos şi răspicat
ca pe-o urare
ca pe chemarea liniştii divine
ca pe un zbor eliberat din mine
ca pe o rugă-n taină pentru tine

VOIAJ

În grădina mea trei melci cu coarne florilor le pun fulare negre
două ciori încearcă să răstoarne ritmul melodiilor alegre…

În grădina mea spre seară vine un copac cu frunzele de fluturi
să cunoască roiul de albine care toarnă mierea în săruturi…

În grădina mea, deci, este soare, drept că-i răzuit de doamna lună
căci de-o vreme uită s-o măsoare cu privirea-n semn de „noapte
bună”...

În grădina mea pe preşul verde punctele-şi admiră buburuza
aşteptând gândacul s-o dezmierde…

În grădina mea lipseşte muza care-ar dezbrăca de tot peisajul
fără urme roşii de curele…

Uite pân’aici a fost voiajul în grădina devenirii mele.

EvAdam

Scurgeți-vă, Evelor, din mine
cu toți viermii merelor muşcate
faceți loc fluidelor divine –
pieptul meu le-ar bea din nou pe toate!

Căutați în alt Eden Adamii!
Acest loc va găzdui doar spinii
îmblânziți de lacrimile Mamei
ca să nască florile luminii

Şarpele vi-l dau cu tot cu limbă –
să rămân în starea algei simple
când la față nopțile se schimbă
trecerea mai cert să se întâmple

FIESTA

O undă de culoare orbitoare
te-a dizolvat şi te-a făcut subțire
ca raza ce apare din visare în zbor către uimire

Iar tu – copil de lacrimă celestă
oprit în vama propriilor gânduri –
râvneşti din nou la cea dintâi Fiestă, dar te ciocneşti de ziduri

Învinețind obrajii de petale
atinşi în sărutările de Îngeri
te laşi uşor tăiat în părți egale de dubii şi convingeri

A(L)TA

Sunt o filă albă de iarnă –
Citeşte-mă...

Sunt căderea ninsorii în palmă –
Ascultă-mă...

Sunt prinsoarea de gheață a lacrimii –
Topeşte-mă...

Cântecul mierii

CÂNTECUL MIERII

Ai ascultat, cumva, cum cântă mierea când vrei s-o torni
atent să nu se verse?
Ce melodie fină i-i căderea cu unduiri corecte şi diverse!

De-ar fi la fel şi gândurile noastre ce seamană mai mult c-o stropitoare
care inundă florile în glastre cu vorbele ce sar, nerăbdătoare

Când vreau să uit de toate, ascult mierea turnând-o fără grabă-n zeci de vase
şi aflu cât de dulce e tăcerea ce curge-n mine şi pătrunde-n oase

ATEMPORALĂ

Albert, Albert…
Un timp inert s-a strecurat în fața vieții –
e mâna dorului răsfiert
sau e a Relativității?

Albert, Albert…
Cu pas alert calc pe cosița dimineții
şi cu secundele mă cert
în ciuda Relativității!

Albert, Albert…
Fac un insert pe filmul de sub vălul ceții
şi nebunia mea ți-o iert –
e vina Relativității

(N)UDĂ

Sunt litere, silabe şi cuvinte
prescrise pentru talpa ta
cu mult mai înainte!

Păşeşti pe ele
şi le simți prin piele
când vor să te cuvânte
te-mpiedici uneori de-a lor tăcere
şi-atunci te-ncui în piept s-auzi mai bine
cum cară miere vorbele-albine
exfoliind mistere

Iar dacă
se întâmplă-n zeci de ere
măcar o dată-altcineva s-audă
tot ce ascunde inima ta (n)udă –
nimic mai mult nu cere!

FUM

E-atât de întuneric
încât mă văd pe dinăuntru
cu tot cu măruntaie, de parcă
mi-aş fi propriul măcelar

I-atât de linişte
încât îmi aud sângele
grămădindu-se la poarta inimii
gata s-o scoată din bălămăli

Mi-i atât de groază
că-mi simt timpanele sfârâind
când se îneacă în lacrimi
iar membrele au împietrit
în aerul care nu se mai lasă inspirat

Sunt atât de singură
încât îmi ies din corp, ca să aprind
toate lumânările Templelor
dar nu desluşesc decât umbra unei mâini

scrijelind ceva pe o filă
care arde atât de uşor
iar tu s-ar putea să
nu-i vezi nici fumul

S7

Aerogara e plină de fluturi nemaivăzuți –
eu îi prind cu privirea albastră
le dau invizibile şuturi
şi-i văd lunecând pe fereastră

Aerogara e plină de şoareci necunoscuți –
eu îi calc cu picioare umflate:
„Hei, tinere, vrei să mă farmeci?
Presoară-mi puțin talc pe spate!”

Aerogara e plină de şoapte şi aşteptări –
numai eu zgârii fila curată…

Se-anunță ruta S7 –
să nu fie ultima dată (✝)
cu Dumnezeu!

UMBRELE UMBRELOR

Prin ochii păsărilor
admiram umbrele norilor
şi m-am trezit mai sus de orice nor!
Poate vedeam cu ochi de înger zburător?

Prin ochii şerpilor
admiram umbrele florilor
şi m-am trezit la rădăcina lor...
Poate vedeam cu ochi de înger târâtor?

În ochii mei adun
umbrele umbrelor
şi înțeleg că nu întâmplător
târându-mă abia, învăț să zbor

NUNTĂ ÎN CER

Uneori la întrebări
îți răspund cu pene care zboară...
Totuşi azi nu-s cea de-alaltăieri –
harta ini-mi-i acum neclară

M-am privit în ochii tăi –
margaretă îngropată-n verde...
Ia-mă de mireasă, dacă vrei –
cerul sur în nunta noastră crede

Strâng genunchii lângă piept
aripile-mi sunt înrourate...
Mă grăbesc să-nvăț să nu aştept –
timpul le va aranja pe toate!

FUZIUNE

Admir *BigBang*-ul sufletelor noastre...

Unul pierdut în crâng cu-n veac în mână
altul cusut de-ntinderile-albastre
atrase de o intimă lumină
pe-o insulă străină

Al tău aduce-a iarbă şi țărână
al meu – a pene roz decolorate...
Două fâşii de-atâtea tălpi călcate
şi cu, şi fără vină

Şi-au cunoscut privirile prin ziduri
compacte, sesizând doar unda care
le-a garantat fatidica salvare
de infernale viduri

Şi brusc s-a declanşat o fuziune
de aripi, cer, tărână, greieri, iarbă
pe care Dumnezeu a vrut s-o soarbă
mirat de-a Sa Minune

PRINTRE RÂNDURI

Salturi peste ceruri şi căderi
line, jucăuşe şi subite…

Te aduc, străinule, din ieri
în acum, iubite, îți deschid
o carte să-mi citeşti
printre rânduri calea către Sine
uneori te-mpiedici de poveşti
şi le-arunci în mine

Alteori eşti un magician
care într-o clipă mă preschimbă
într-un vas fragil de porțelan
dintr-o sârmă strâmbă
mă îndrepți şi iar mă încovoi
fără frică mă topeşti în palme
şi atunci războaiele din noi
saltă-n ceruri calme

ALBASTRU

Te simt şi nu-s
decât un nor albastru
de tine smuls din curcubeul lumii
şi dus în partea cealaltă a lunii
în locul lui sihastru

Aici nimic
nu poate să distrugă
nuanța cea de nimeni cunoscută
în starea ei aproape absolută
de împlinită rugă

Dispari şi sunt
la fel ca universul
în care a rămas un singur astru
să lumineze umedul albastru
din care-mi picur versul

A MEA

Te aşteptam ca pe un nou transplant
iar rândul meu părea să nu mai vină
la unicul remediu important
pentru o viață plină

Te căutam pe fețe, în priviri
Văzând astfel că eşti deficitară
dar totuşi încă aptă să mă miri
a nu ştiu câta oară!

Te mai mimam din când în când să pot
poza pentru reviste glamouroase
apoi spuneam: „Ce zâmbet idiot!"
frustrată pân-la oase

Şi nu ştiu cum de tine am uitat –
probabil, obosisem să te caut
pentru că tu veneai neapărat
când se-anunța: „Time out!"

***

Te-am întâlnit din nou acum abia
şi-o clipă ne-am simțit atât de bine –
nu m-am mirat! Ştiam că eşti a mea
a mea... Ce? Care? Cine?

PRELUDIU

Sub degetele mele
greierii fac nuntă –
sacre cântecele…
Le-ascultă!

O fi fiind roşcată
mâța ce se-aude...
Luna feliată
prelude

Din litere fac patul
nostru la distanță...
Tai alineatul –
restanță

DORINȚĂ DE ADORMIT DORUL

Lilieci amenință cu noaptea
greieri iar de Grieg îşi amintesc
înc-o treaptă şi ajung pe-a şaptea
țin în brațe Dorul meu grotesc
scot din geantă cheia ruginită
uşa se deschide scârțâind –
un miros de umedă ispită
se mai simte-aici din când în când...

Dorul iau şi-l culc cu greu pe spate
îl dezbrac şi îl sărut pe gât
mi-ar vorbi în şoaptă, dar nu poate –
am să-i cânt ceva de dor şi-atât:
„Nani-na, dormi, Dorule, cuminte…
Nani-na, cuprinde-mă şi tu! ”

Nani-nani-na... N-avem cuvinte
decât „nu” şi „da” şi „da” şi „nu-u-u-u”

DÉJÀ VU

Déjà vu! Eu şi tu
alergam cu picioarele goale
sub copacul acela albastru la marginea gropii
îmi puneai pe un sân fluturi albi iar pe altul petale
dar cu talpa simțeam cum de marea cădere m-apropii

Déjà vu! Spuneam „nu”
dar ceva mă-mpingea către tine
şi copacul acela albastru cocea mere roşii
lângă noi bezna gropii năştea lungi ecouri feline
să se-mbete cu ele toți sfinții şi toți păcătoşii

Déjà vu! Dispăru
dintr-odată copacul şi groapa
îşi căscă peste margine gura flămândă adâncă
însă tu mi-ai deschis cu petala sărutului pleoapa
alungând acest vis, dar pe sân mai dorm fluturii încă…

CIBEROARE

Într-o zi, când lua micul dejun pe la treisprezece –
un tost cu unt şi magiun, două ouă şi-o cafea *Ambassa-do*(a)*r* rece, Creatorul (aşa îl programase să-l numească) adică omul cu procesorul fu întrebat într-o formă nefirească de bărbatul cibernetic închis în sine ermetic:

– Cine e creatura aceasta care-ți aduce zilnic apa, cafeaua şi ceaiul, care-ți toarnă băutura în trei straturi şi adaugă patru cuburi de gheață, felia subțire de lămâie şi paiul, care intră cu părul ud ca după ploaie în capotul mov de baie care are în ochi două beculețe albastre ce strălucesc atât de feeric chiar şi în întuneric, care dacă de mine se atinge ghemul de sârme ce-mi uneşte membrele superioare se încălzeşte şi frige, care atunci când apare, dispare şi reapare brusc am nevoie de resetare...? Creatorule, cine-i aceasta?
– Aceasta? Ha-a! Păi nu ți-am spus niciodată? E Coasta!

Deşi ea preferă să-i zic Nevasta... Ce-ți face? Nu te lasă în pace?

Ciber, naivule, Coasta-i cuminte!

– Dar ea este tot creația ta?

– Păi, nu vezi cât e de ascultătoare? Se pare că da!

„Astfel... – calculă el –... eu şi Coasta suntem la fel...”

A doua zi Creatorul plecă de acasă uitând, bezmetic, să deconecteze bărbatul cibernetic. Când femeia ieşi iarăşi ca după ploaie din baie, dar de data asta complet goală, fără sfială, scanerul lui începu explorarea – punct cu punct, fir cu fir undă cu undă, dar – Bah! ceva a bufnit apoi s-a auzit un lung piuit
care la un moment dat s-a oprit. Ciber a suferit un scurtcircuit.

Speriată şi goală, femeia sută la sută naturală, care nu ştia nimic mai mult a început să-i facă respirație artifială. Cum stătea peste el aplecată cu pletele ude, cu formele calde şi nude simți deodată că gura automată a robotului răspunde cu grație la a ei respirație. Membrele lui reci din plastic şi metal căpătau într-un mod fantastic
un tremur vital, ochii i se deschideau uşor cu un luciu înduioşător,
ghemul de sârmă topit începu să palpite cumplit!

– Cine eşti?
– Nu mă cunoşti? Sunt eu, Geea, femeia aceluia care te-a creat!
– Adică... eşti Coasta care m-a înviat!?

MI-S TU

Mi-s totul şi atâtul
ce-a încăput în tine!

Uimirea din a ta privire
Cuvântul adormit pe buze
Amarul umedelor scuze
Surâsul galeş de ispită
Oftarea-n două împărțită
Trezirea ghemuită-n sânge
Tăcerea care te atinge
Timidă, roua-ntre petale
Abisul dorurilor tale
şi plânsul îndelung de lră...

Mi-s Tuul
care mă respiră

ALTA

Din oglindă
mă priveşte alta:
mai zveltă, mai înaltă
mai calmă, mai atentă
aproape transparentă
îmi atinge buzele uscate
şi mă-ntreabă tremurând:
„seee... poa...?”

Urmăresc cu grijă gestul lin
spre bărbie, gât, uşor spre sân
mâna ei când mă atinge, fină
pielea se-nconjoară cu lumină
văd cum sângele se mişcă-n vene
ca un melc grăbindu-se alene
spre băltoaca inimii confuze
de sărutul nepătat de scuze
sub privirea umedă şi caldă
din oglinda-n care-acum
sunt a(l)ta…

SEARĂ CU MELANCOLIE

Supranumita melancolie
şi-a pus pălărie de paie
şi umblă prin ploaie ca o stafie

Cu ochii galeşi mă tot îmbie
să-i fiu musafir astă seară
căci vrea să-mi dedice o poezie

Intru-n odaie, poze – o mie:
buneii, părinții – toți tineri
şi-a mea viorie copilărie...

Melancolia mă ia de mână
îmi pune pe cap pălăria
şi-mi spune: „Ştiam eu
că nu-ți sunt străină!”

CE-AR SPUNE MAMA?

În memoria lui Grigore Vieru

Iarbă mă simt
răcoarea de sub gleznă
cu greierii cântând în beznă
aroma în tăiş de coasă
covor pân'a intra în casă
mâncare dulce pentru iadă
şi stog sub cuşma de zăpadă

Sunt iarbă de la rădăcină
până la osul din țărână
mi-s frați înaltul şi adâncul
soarele, ploile şi vântul
gândacii, râmele şi omul
prăsadele ce-şi lasă pomul...

Nu!
Nu mă tem să fiu călcată
de mii de ori şi înc-o dată

nu mă întrec la înălțime
la frumusețe şi desime...

Nu plâng, nu râd, nu cer nici rouă
nici sol fertil, nici lună nouă
numai în vise îmi dau seama
că mă întreb: „Ce-ar spune mama?”

FOTOGRAFIE (2)

De-o vreme-atâtea poze le fac când merg acasă!

Îi rog să se cuprindă, să-şi aranjeze părul –
o urmăresc pe mama, aceeaşi ruşinoasă
în ochii tatei iarăşi se ghemuieşte cerul

M-ascultă şi pozează aşa, copilăreşte
de parcă-aş fi reporter şi mâine în ziare
nici nu ştii cum oraşul sub poza lor citeşte
despre minunea care îi ține pe picioare
pe mamele şi tații ce-şi cară aşteptarea
şi mai răstoarnă brazde cu mâinile crăpate
de vântul care ştie ce scumpă e sudoarea
părinților din poze, uitați de noi, în sate...

SUB PLEOAPE

Când tac şi ochii mei îmbracă pleoape triste fără fard
revine liniştea opacă ținându-se de vechiul gard

Pentru că e atât de oarbă, o iau de mâna şi o duc
în bune amintiri pe iarbă, lângă fântâna de sub nuc

Unde tăcem ca două pleoape ale aceluiaşi destin
până o vrea să ne îngroape acest prezent de zgomot plin

A STELEI

În memoria lui Mihai Eminescu

Tăcerea amintirii se prelinge ca mierea-n gura timpului,
flămândă
când salcia cu plete lungi atinge a apei vulnerabilă oglindă

O pace verde-şi caută foşnirea prin ierburi dezmierdate de
lumină
şi lunecă în rouă asfințirea ce pipăie a zorilor hodină

Pe umbre se aştern şi nopți, şi zile iar soarele înduioşat de lună
cu raze mângâioase şi fragile calmează şoapta dorului, nebună

O nouă rugă întru nemurire se-aude din a stelei depărtare
pentru a vieții dulce amăgire se-aprinde, străluceşte şi dispare…

LEG LITERE

Leg literele toamnei şi mă-mbăt de-aroma nucii proaspăt decojite
în care miezul dulce ca un făt e sensul din cuvântul copt la minte

Leg litere ce flutură în vânt ca frunzele în zborul lin de moarte
şi-aud vârtejul verbului valsând în ritmul aşteptărilor deşarte

Leg veştedul pământului întreg de seva unei limbi care nu seacă!
Atâta timp cât litere mai leg, cum să mă simt orfană şi săracă?

TRIFOI

(haiku)

Cu cât mai multe
cuvinte vor să curgă –
le bea tăcerea

Univers întreg
încuiat în spațiul
neîncăpător

Şi vom căuta
sensurile ascunse
numai pe buze

DUMINICA POETICĂ

cu Matei Vişniec

Se aşternea o Dumincă poetică
la Librăria din Centru în semicerc –
de data asta deloc patetică
pentru că nu are aere nici Vişniec

Cuvintele treceau ca ața prin urechile acului –
ascultătorii aplaudau, deşi poezia, citez: „s-a dus dracului…"
Şi nu pentru că Matei n-ar fi el însuşi Poezie
dar deoarece a vorbi/absorbi atât de bine ştie
încât am înțeles a nu ştiu câta
oară ce om ales a fost Nichita!
(Dacă mai poate fi numit om Supra-
omul care cu sânge de înger scrie...)

Dar fie! Matei
a vorbit despre marii fii ai Generației
a glumit, a zâmbit, ne-a amețit

cu prezența sa uluitoare
chiar devastatoare
care anume prin simplețe
marchează Teatrul vieții!

***

Păşeam prin Centru pe aceeaşi Duminică
ca să aud subit o voce sintetică
dar oarecum firească, aproape poetică:
„Hei, hei! Am fost bătut rău de frații mei!
Hei, hei! Dar vă anunț solemn – sunt gay!”

P. S.
L-aş întreba (Concursul Întrebărilor Stupide)
pe Matei: „Aşa ceva în Franța e O. K.?”

CHEALĂ

Îmi ies din minți
pentru că nu mai văd marginile
începutul şi sfârşitul au făcut un pact secret
şi conspiră împotriva mea ca să mă rupă
să mă deformeze să-mi smulgă tot părul
rămas, fir cu fir, să rămân o cheală
incoloră, adică nimic în nicio carte!

Visele nu se mai vor citite cu ochii închişi
nopțile sunt prea luminoase
bucuria se complânge
durerea hohoteşte, tăcerea urlă
aerul sufocă, suflu moartă
mor de viață mi-s şi nu-s
de parcă îngerul meu păzitor
a plecat în vacanță chiar de ziua mea
iar tu eşti nisipul unei sarmatice
uscate de lacrimi

Începutul şi sfârşitul au făcut un pact secret
pentru că nu mai văd marginile
îmi ies din minți

ALB MU(L)T

Mă supără
mă rod, mă dor
cuvintele frumoase
de patimă, de dor
cuvintele mimate
furate, calchiate, împănate –
simt disperarea lor!

Mi-i silă de cuvântul
la cravată, cu gura subțiată
cu buza machiată, cu burta îmbuibată
cu mintea constipată, cu inima-mpăiată
cu ochi ispititor...

Mi-i groază de cuvântul
cancerigen, de gumă
înstrăinat de glumă
ce face numai spumă
cu iz de abator...

Ce-mi fac?
Ce fac?
Cum să le vin de hac???

Valea de-aici!
Cărați-vă, uitați-mă
cuvinte reci, seci, zeci, zeci, zeci, zeci...

Lăsați-mă
în albul meu opac
să tac, tac, tac, tic-tac, tic-tac...

AIEVEA

Când degetele sunt nişte antene
de melc care de-atingere se teme

când orice tastă cere-ngăduire
până a-i da cuvântului rostire

când fila albă-şi pierde fecioria
de dragul unui text care o scrie

când de tăcere nu-mi mai e ruşine
cum de un verb ce din neunde vine...

Atunci mă-ntorc în casa mea de vis
ca să trăiesc aievea ce-aş fi zis

ACUM

Din cerul cuvintelor plouă tăceri…

Mi-i „Nu ştiu…” de mâine
„De ce?” mi-i de ieri
„Acum!” doar îmi este
de-ajuns, ca să spun
cuvintele-aceste –
băşici de săpun

CUPRINS

Poezia algei gânditoare ***5***

Mi-s (2008) 13

ÎNCHINARE 15
AUTOBIOGRAFIE 16
MI-S 18
CA UN MELC 19
CHEIA 20
SOLO 22
DEMACHIATĂ 23
PUNCT NEGRU 24
COCON 25
NELACRIMA 26
BALADA CLIPEI 28
ALGĂ 29
ACCÉNTE 30
NUMĂRĂTOARE 32
LECȚIA ZILEI 35

7:07 37
UN VALS 39
NECOLIND 41
MIRAJ 43
NOR 45
TE VĂD 47
OW 49
SEMNATĂ 50
TANGOU 52
DO RE 54
TU-MULT 56
DE PE UN RAFT 58
TORT 60
CE BĂRBAT! 62
CE FEMEIE! 64
BRRRH! 65
ÎMPLINITĂ 66
TRAVALIU 67
TREI PICĂTURI 69
ULTIMUL COPIL 71
TĂRÂM FEMININ 73
LĂCUSTĂ 74
MAGIE 76
DE LEAGĂN 77
SACRIFICIU 78
IERI-TOAMNĂ 80
ÎN PLOAIE 81
VENTUZE 82
FĂRĂ MIJLOC 84

tRECEre 86
APA SÂMBETEI 88
UNU 89
–50% 90
CHECK-IN 92
OPT CERERI 93
TESTAMENT 95

EvAdam (2012) 97

FEMEIA DE ZI 99

FEMEIA DE ZI 99
INSECTAR 100
FLUTURII 101
BEZMETICĂ 103
ABSURD 104
CIMITIR FESTIV 106
APOCALIPS 108
SINDROAME 109
DIAZEPAM 110
DE DRUM 112
UŞOARĂ 114
CANA 116
FOTOGRAFIE 117
EŞARFA 119
FLUX 121
SALSA 123
CAPTIVA 124

TotUNA 126
URECHEA 128
LINGURA 130
ÎNSINGURARE 132
CUTE 133
VIS 134

FEMEIA DE NOAPTE 135

FEMEIA DE NOAPTE 135
FĂ-MĂ! 136
DORM A-DORM 138
LA POARTA LUMII 139
CER 141
NIRVANA 142
EL 144
ULTRASONOR 145
CANTATA Nr. 15 147
CHEMARE 149
„J'ADORE" 150
YIN-YANG 152
CHIROMANTICĂ 153
CLOPOTARUL 155
M-m-m… 157
CARDIOGRAMĂ 158
AL NOUĂLEA CER 160
AUZI-I! 161
CÂNT 163
ADIO 165
VOIAJ 166

EvAdam 167
FIESTA 168
A(L)TA 169

Cântecul mierii 171

CÂNTECUL MIERII 173
ATEMPORALĂ 174
(N)UDĂ 175
FUM 176
S7 178
UMBRELE UMBRELOR 179
NUNTĂ ÎN CER 180
FUZIUNE 181
PRINTRE RÂNDURI 183
ALBASTRU 184
A MEA 185
PRELUDIU 187
DORINȚĂ DE ADORMIT DORUL 188
DÉJÀ VU 189
CIBEROARE 190
MI-S TU 192
ALTA 193
SEARĂ CU MELANCOLIE 194
CE-AR SPUNE MAMA? 195
FOTOGRAFIE (2) 197
SUB PLEOAPE 198
A STELEI 199
LEG LITERE 200

TRIFOI 201
DUMINICA POETICĂ 202
CHEALĂ 204
ALB MU(L)T 206
AIEVEA 208
ACUM 209